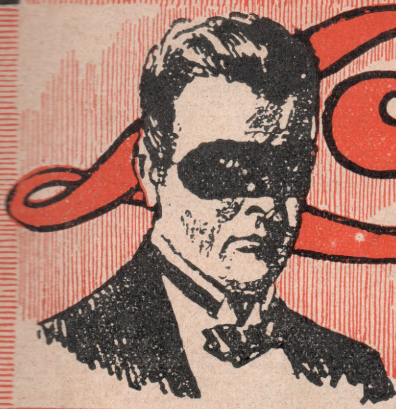

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 994

CESAR DE BASAN — 5 : 1.

20 cent

Op dat oogenblik stormde het dier opnieuw voorbij.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM,
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Cesar de Bazan - 5:1.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**10 mooie Jeugdboeken
voor een Riks!
Zie bladzijde 32.**

HOOFDSTUK I.

MIJNHEER RALPH CASTOR BLUFT.

Er hing een wat landerige stemming in de groote conversatiezaal van de Windsor-Club waar zich een dertigtal leden bijeen bevonden, die zich onledig hielden met die bezigheid, waarin vooral het Engelsche clublid uitblinkt — nietsdoen!

Het was dien geheelen dag drukkend warm geweest, en zelfs de avond had geen verfrisching kunnen brengen. Loodzwaar had de warmte tusschen de Londensche huizen gehangen, en de menschen loom en vermoeid gemaakt.

Eenige leden waren zooeven teruggekeerd uit de eetzaal waar zij het middagmaal hadden gebruikt, en nu wisten zij blijkbaar volstrekt niet wat zij doen moesten met hun avond, met dien veel te warmen lenteavond, te vroeg in het jaar.

Uit de aangrenzende biljardzaal klonk nu en dan het scherpe getik van ivoor op ivoor, als de biljardballen tegen elkander botsten.

Een paar leden hadden blijkbaar dus den moed gevonden de warmte te trotseeren, en zich te wijden aan het edele biljardspel.

De ramen stonden allen wijd open, en bijna alle leden hadden zich daar verzameld, om het

vleugje lauwen wind op te vangen dat nu en dan naar binnen zweefde.

Aldus neergezeten in hun gemakkelijke stoel konden zij, over de lage vensterbanken heen, de overzijde zien van de Oxfordstreet, waar het druk was van wandelaars en schouwburgbezoekers — die een voertuig hadden versmaad en liever wilden wandelen.

Een paar hunner zat aan de zeer lange leestafel, ongeveer in het midden van het ruime vertrek geplaatst en bestudeerde met bezwaarlijk onderhouden ijver de avondbladen.

En toen ging, omstreeks half negen in den avond, de breede deur naar de gang open, en mijnheer Ralph Castor trad binnen, met een gezicht, alsof het volstrekt niet warm was en alsof de tijden zoo gunstig en voordeelig mogelijk waren.

Hij was een man van middelbaren leeftijd, eerder klein dan groot, een weinig gezet, en zeer zwart — ofschoon booze tongen zeiden, dat niet al dat zwart zijn kleur te danken had aan de natuur maar dat verffabrikanten er voor een niet gering deel de hand in hadden gehad.

Aan drie vingers droeg hij kostbare ringen,

en hij had zich nooit willen onderwerpen aan den eisch, door iederen gentleman ingewilligd, en die voorschrijft, dat een goed gekleed man op een soirée vest geen horlogeketting mag dragen.

Het vest van mijnheer Ralph Castor was van een crémekleurig piqué, en de gouden horlogeketting die er fel tegen afstak, had zeer dikke schakels.

Mijnheer Castor keek glimlachend eens rond, met een breeden grijns op zijn breed, bol gezicht, en streek zelfgenoegzaam over het kleine, zwarte snorretje onder zijn neus.

— Het komt me voor dat de heeren niet opgewekt zijn ? vroeg hij, nog op den drempel van de deur.

Sommigen bromden, maar de schelle stem van Sir Malcolm merkte vinnig op :

— Ben jij opgewekt, Castor, als het op een vroege Maartdag 80 gr. in de schaduw is ?

En voor Castor nog had kunnen antwoorden vroeg nog een tweede, diepe basstem :

— Ben hij opgewekt, als je de beursberichten gelezen hebt ? Dat is een koopman, een beursman — en hij is vroolijk !

Castor haalde de schouders op, kwam langzaam naar een der ramen wandelen, liet zich daar in een stoel vallen, zoodat zijn gelaat half beschenen werd door een der zoeven pas aangestoken elektrische vloerlampen, en toen pas kwam zijn antwoord :

— Het is heerlijk weer — en ik bemoei me niet met de beurs ! Ik speculeer niet !

— Hij speculeert niet ! hoorde Sir Malcolm. Dan zou men willen vragen hoe je aan je groot fortuin bent gekomen, Castor.

— O, dat is heel eenvoudig ! Ik kocht op den juisten tijd, en ik verkocht als men juist noodig had wat ik had ingekocht. De kunst van den koopman is, met verkoopen van zijn waar te wachten totdat men die behoeft !

— Dat is ook een soort van speculatie, hernam Sir Malcolm, een sigaret aanstekend, zoodat de rosse gloed van de lucifer even zijn scherp gesneden vogelkopje belichtte. Jij koopt ook aandeelen in mijnen die niet bestaan ! Dat is niet erg — maar je verkoopt ze ook !

Niet in het minst beleedigd haalde Castor de schouders weer op en antwoordde ; met een spottend licht in zijn zwarte oogen :

— Dat is handel ! Maar ik verzoek de heeren hier niet over vakgeheimen te praten. En als ik opgewekt schijn, dan kan ik daar niets aan doen. Ik heb er reden toe.

— Een gelukkige coup, Mijnheer Castor ? liet zich nu voor het eerst de wat slepende,

trage stem van Lord William Aberdeen, den Vice-President van de Windsor Club hooren, terwijl hij met zijn groote, grijze oogen den effectenhandelaar vragend aanzag.

— Min of meer, Mylord ! antwoordde Castor. In zekeren zin heb ik stellig een gelukkige slag gemaakt — maar ik voeg er dadelijk aan toe, dat ik ook niet anders verdiend had !

— Is het onbescheiden, te vragen, waarin die gelukkige zet bestaan heeft ? ging Lord Aberdeen voort.

— Er is platina gevonden op Groenland en hij weet het alleen, zeide de vinnige stem van Lord Malcolm. Hij heeft vanmiddag in een kwartier een miljoen verdiend !

— Niet precies, Malcolm ! zeide Castor onverstoorbaar, maar ik heb vannacht geen vijftigduizend pond verloren — en dat vind ik bijna even goed !

— Nu begrijp ik eindelijk waar onze Castor heen wil ! zeide de zware stem van zoeven, die toebehoorde aan Kolonel Wainscote, nog pas veertien dagen lid van deze exclusieve Club. Hij doelt op het gelukkige toeval, waardoor hij gisterennacht ontkomen is aan de gevolgen van een poging tot inbraak !

— Pardon, Kolonel — ik wil het liever geen toeval noemen ! riep Castor verontwaardigd. Het is toch zeker geen toevalligheid, dat ik mijn huis ondoordringbaar heb gemaakt voor inbrekers ?

— Er bestaat geen huis dat voor inbrekers veilig is, Mijnheer Castor ! klonk uit een der donkerste hoekjes weer de rustige stem van Lord Aberdeen. De techniek is ongetwijfeld vergevorderd — maar afdoende tegen ongewenschte bezoekers is zij niet, tenminste wanneer ook zij op de hoogte zijn van de jongste vorderingen der inbraakkunde !

Castor wilde iets tegenwerpen, maar Kolonel Wainscote liet alweer zijn donderende stem hooren en zei :

— Wat is er eigenlijk gebeurd, Castor ? Ik heb natuurlijk van de zaak gehoord, maar eerlijk gezegd heb ik nog geen lust gehad om een krant te lezen.

— Het was anders belangrijk genoeg, Kolonel, zeide Castor, blijkbaar in zijn wiek geschooten. Een poging tot inbraak, een geweldige ontploffing, twee doden, een krankzinnige die geneest !

— Maar dat klinkt verbazend romantisch, Mijnheer Castor, zeide Lord Aberdeen op zijn kalme manier. Daar ook ik tot mijn schande moet bekennen, de zaak slechts ten deele te hebben bestudeerd, zoudt gij velen van ons een

genoegen doen, door ons het geval te verhalen op de aangename en onderhoudende wijze, die wij van U gewend zijn !

— Dank U, Mylord — maar zoo aangenaam was het toch eigenlijk weer niet ! gaf Castor ten antwoord. Gelukkig is alles nog voortreffelijk afgeloopen. Ik zal trachten zoo kort mogelijk te zijn. Het zal de meesten van U wel bekend zijn, dat ik een tamelijk en zeer oud huis bewoon, dicht bij het Hyde Park. Een deel daarvan had ik volkomen laten verwaarlozen, omdat het voor bewoning onbruikbaar was geworden. Daar echter ook dit deel met een deur op den tamelijk grooten tuin uitkwam, had ik ze laten beschermen door middel van een alarmsignaal !

— Neem mij niet kwalijk, als ik je in de rede val, Castor, liet hier de heldere stem zich hooren van Charles Brand, den particulieren secretaris van Lord William Aberdeen. Een nog jonge man met helder blauwe, tintelende oogen, en het haar zeer kort geknipt. Ik heb namelijk de zaak wel degelijk grondig bestudeerd, en nog geen vijf minuten geleden las ik in de Daily Mail, dat die bescherming althans je niet veel kan hebben gebaat want bij haar onderzoek vond de politie de contactdraden vernield en je moet verklaard hebben dat de alarmschellen toch niet zijn overgegaan. De schelmen moeten dus op zeer handige wijze niet alleen die draden hebben doorgeknipt maar ook, van buiten af, hebben weten te beletten dat juist daardoor de alarmschellen afliepen, zooals met die allermodernste inrichtingen dikwijls het geval pleegt te zijn.

Castor maakte een gebaar van verachting en van ongeduld en vervolgde :

— Dacht je soms dat dat hen geholpen heeft, mijnheer Brand ? Man, je denkt toch niet dat ik gek ben ? Ik had het niet alleen op die alarminrichting laten aankomen, maar ik had ook de toegang tot de eenige trap naar het bewoonde gedeelte van mijn huis laten dicht-metselen.

— Lang geleden ? informeerde de bedaarde stem van Lord Aberdeen.

Castor schoof wat onrustig heen en weer op zijn stoel toen hij antwoordde :

— Omstreeks een week geleden. Ik geef toe, dat voor dien tijd de schelmen misschien meer kans hebben gehad, tenminste om mijn huis binnen te dringen, maar dan was het daar dan ook bij gebleven. Mijn brandkast is on-aantastbaar !

— Er bestaan geen onaantastbare brand-kasten ! zeide Lord Aberdeen weer op slependen

toon. Het dikste staal kan gesmolten worden, vermeen ik, als men er maar den tijd en de instrumenten toe neemt.

— Ik wil den inbreker leeren kennen, die in staat is mijn kast te openen, Mylord ! hernam Castor op een blufferigen toon. En ik kan U zeggen dat hij nog heel wat moeilijkheden heeft te overwinnen, voor hij voor die kast staat !

— De heeren moesten dat twistgesprek later maar voortzetten, sprak de vinnige stem van Sir Malcolm. Ik wil nu eindelijk eens weten wat er geworden is van dat krankzinnige meisje en die ontploffing. Vertel verder, Castor !

— Nu dan, die nooit meer gebruikte deur werd dus geopend, de inbrekers — er moeten er stellig twee geweest zijn — drongen het oude deel van mijn huis binnen, maar zij vonden zooals gezegd den weg versperd. En nu komt er iets grappigs ! Bij het zoeken naar een tweeden doorgang zakten zij door den totaal vermolmden vloer en kwamen terecht in een zeer groote kelder, waarvan ik zelf het bestaan niet eens kende, want hij staat niet in verbinding met de kelders van mijn huis.

— Het belooft romantisch te worden — baste Kolonel Wainscote. Ik houd van die verhalen. Verder ! Er stond zeker een vat kruit in die kelder waar jouw inbrekers te dicht bij zijn gekomen met een kaars ?

— Geen sprake van, Kolonel ! antwoordde Castor ongeduldig. Het is heel wat interessanter. De ontploffing had trouwens twee huizen verder plaats. En wel in een geheim laboratorium dat zich bevond onder het huis van wijlen professor Henry Sheffield. Ik moet wijlen zeggen, omdat vannacht die gek vermoord is door een van zijn twee zwarte negerbedienden, sterk als een gorilla en blijkbaar even wreed.

— Waarom deed die neger dat ? vroeg Lord Aberdeen langgerekt. Uit wraak zeker ?

— Misschien ! antwoordde Castor. Wat Sheffield daar beneden uitspookte, de heeren moeten het allen gelezen hebben in de bladen. De man beoogde niets meer of minder dan onze geheele aarde te ontvolken en te verwoesten door middel van een verschrikkelijk gas, of nog beter gezegd een verdampende vloeistof die hij had uitgevonden. En luister nu wat er geschiedt ! Zoo tenminste stelt de politie het zich voor : die twee inbrekers maken geraas, zij worden gesnapt door Sheffield en zijn twee zwarte duivels van slaven ; hij dreigt hen met den dood omdat hij vreest dat zij zijn geheim zullen doorgronden, maar intusschen dringt de politie op mijn eigen verzoek, en na het tusschenliggende huis vruchteloos te hebben doorzocht, het huis van Shef-

field binnen, teneinde daar naar de ontvluchte inbrekers te zoeken. Zij vinden er den geleerde, zij vinden de inbrekers niet, maar daarentegen wel de rampzalige dochter van den ouden wereldverdelger, die krankzinnig is geworden bij het vernemen van de verschrikkelijke plannen van haar vader. De politie hoort in een der kelders gerucht, en wat denkt gij dat zij vinden?

— Een geheime likeurstokerij? opperde Brand, die het verhaal met blijkbare belangstelling gevolgd had.

— Neen, mijnheer Brand, zij vonden een cel met een zware, met ijzer beslagen deur, en van twee duimdikke grendels voorzien! Die deur is dicht, zij openen ze, en wat vinden zij?

— Het krankzinnige meisje dat zich aan een der venstertraliën heeft verhangen, zeide Brand behulpzaam.

Castor wierp hem een nijldigen blik toe, want hier en daar werd gelachen, en hij hernam:

— Zij vinden er de twee zwaar gewonde negers. Men brengt hen op aanwijzing van Sheffield en in afwachting van de brancards naar een vertrek waarin twee ledikanten staan. Tot zoover hetgeen de politie weet. Zonder dat de agenten iets bemerkt hadden waren die negers verdwenen en dit mysterie werd opgelost door de dochter, die verklaarde dat, door een mechaniek in beweging te brengen achter die gesloten kamerdeur, de bedden met de nikkers langzaam door den vloer zakken en langs een helling glijden. De twee stakkers kwamen toen onherroepelijk naar een soort van kooi in het laboratorium, waar zij zouden vernietigd worden tot een ijl hopje stof — want Sheffield vreesde dat zij zouden klappen! En nu komt het allervreemdste! De overlevende dochter verklaart voor de politie dat de twee negers op het laatste oogenblik gered zijn door de twee indringers die zij in de cel hadden helpen opsluiten, en die daar hadden moeten blijven totdat Sheffield den tijd gunstig achtte op hen zijn verschrikkelijke verbrandingsproef te nemen!

— Vertelde het krankzinnige meisje dat? informeerde de kolonel nieuwsgierig.

— Wacht nog maar even Kolonel, daar kom ik dadelijk op. De gekke dochter was in het laboratorium gebleven al dien tijd en men vermoedt nu, dat zij met haar vingers aan een of anderen hefboom heeft gepeuterd, die een zeer sterke lading van een of andere springstof tot ontploffing moet hebben gebracht. In ieder geval had er een verschrikkelijke losbarsting plaats, een klein deel van het huis stortte in, en de twee inbrekers en het meisje ontkwamen.

Men vond één der negers in het voormalig laboratorium, en den andere verpletterd onder de stalen deur tot dat laboratorium toegang gevende.

Voordat echter dat verschrikkelijke plaats vond, had één neger, waarschijnlijk uit wraakzucht, Sheffield in zijn eigen kamer letterlijk geslacht en alleen met behulp van zijn verschrikkelijke handen. En nu Kolonel, U wilde weten over dat krankzinnige meisje? Door den vreeselijken moreelen schok, herkreëg zij haar verstand, weigert het geld dat haar vader haar nalaat, trekt in een ziekenhuis als verpleegster en deed het verhaal van die verschrikkelijke vinding aan de politie. Men stelt nogmals een grondig onderzoek in temidden van de puinhoopen maar men vindt niets meer van de afschuwelijke stof, niets meer van de aantekeningen en berekeningen, want dat alles is bij de ontploffing grondig vernietigd.

— En dat is maar heel gelukkig ook! klonk de diepe stem van den Kolonel.

— Natuurlijk! bevestigde Sir Malcolm met zijn schelle, doordringende stem. Als die gekke kerel werkelijk zijn plan had kunnen ten uitvoer leggen, viel er voor jullie militairen niets meer te doen!

De kolonel vergenoegde zich met zijn breede schouders op te halen, rood van ergernis, en Castor besloot, zich achterover werpend in zijn stoel:

— In ieder geval hebben de inbrekers er geen zij bij gesponnen — en zij zullen wel nooit bij me terugkomen, aha!

— Zulke dingen kan men nooit met zekerheid zeggen, Mijnheer Castor, sprak de rustige stem van Lord Aberdeen. Misschien zijn zij juist wel geprikkeld tot een herhaling van de eerste mislukking. Weet U wel dat er inbrekers zijn met een soort van eergevoel, dat hen verbiedt zich voor geslagen te verklaren?

— Dat zullen zij in dit geval toch moeten doen! pochte Castor. Ik erken dat die deur misschien een zwak punt is geweest — maar in mijn huis komen zij nu niet meer binnen, dat verzeker ik U. Ik heb den vermolmden vloer reeds door een nieuwen laten vervangen en alle vensters gelijkvloers zijn van stalen luiken voorzien. Ik heb nog andere afweermiddelen, maar daarover laat ik mij liever niet uit.

— Dat kunnen de heeren hier in hun zak steken, zeide Sir Malcolm venijnig. Castor trouwt jullie voor geen duit. En dat is geen wonder, want hij is effectenmakelaar. Het wordt mij hier te warm, — ik ga zien of het op een der terrassen aan de Theems wat frischer is!

Sir Malcolm stond lui op, rekte zijn magere gedaante, knikte de overigen kort toe en begaf zich naar de deur, door eenige andere leden gevolgd.

De anderen spraken nog eenigen tijd over het geheimzinnige voorval in het huis van den monsterachtigen uitvinder, en toen veranderde men van onderwerp, en Lord Aberdeen en zijn secretaris stonden eveneens op, bladerden nog wat in een paar tijdschriften, staande bij de leestafel, en verlieten toen de conversatiezaal.

Zwijgend liepen zij de breede gang teneinde, en traden een fraai, vrij groot vertrek binnen, hetwelk ter beschikking was gesteld van den Vice-president, opdat hij daar zijn particuliere vrienden zou kunnen ontvangen en zou kunnen werken voor de belangen van de Club, gezeten voor de groote schrijftafel, die dicht bij het eenige raam stond.

Zoodra zij binnen waren sloot Lord Aberdeen zorgvuldig de deur, trok er een dik fluweelen gordijn voor, dat luisteren onmogelijk moest

maken, voerde Brand tot in het midden van het vertrek en zeide op zachten toon :

— Wat denk je van het verhaal van dien Castor ?

— Wel, het is overeenkomstig de waarheid — voor zoover die aan de politie berekend kan zijn. Scotland Yard heeft ditmaal snugger gecombineerd. Inderdaad heeft zich alles zoo toegedragen en dat weten wij het beste Raffles, want — die beide indringers waren wij !

Ik bedoelde met mijn vraag of je niet vindt dat Castor gebluft heeft Brand ! hernam de groote avonturier glimlachend.

Brand trok een wat benauwd gezicht toen hij antwoordde :

— Hij overdreef wel een weinig, geloof ik.

— En ik ? Had ik soms geen gelijk toen ik zei dat geen enkel huis volmaakt ondoordringbaar is voor inbrekers, die den naam werkelijk verdienen ? Welzeker had ik gelijk, Brand — en wij zullen het hem bewijzen ook . . . een dezer nachten !

BATCO DE WERELD COUPONS

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

DE RUSSISCHE DANSERES.

Er waren een paar dagen verlopen sedert dezen avond in de Windsor Club, toen eenige dagbladen de komst aankondigden van een Russische danseres Sonja Barzoisky die, naar het scheen, in verschillende hoofdsteden van Europa, triomphen moest hebben gevierd.

Het was daarom niet minder waar dat niemand in Londen ooit haar naam had gehoord maar daarom kon zij wel een zeer goede kunstenaar zijn.

In ieder geval wist de Russin wat reclame maken beteekent, en zij moest goede connecties hebben bij enkele groote bladen, want een paar daarvan bevatten artikelen van wel twintig regels, en dat is voor een nog onbekende kunstenaar in Londen zeer veel.

Naar het scheen was Sonja Barzoisky voor-

nemens, alvorens zij in het publiek zou optreden, een kleine, intieme soirée te geven in het Hotel Splendid, een der nieuwste hotels in het centrum van Londen, dicht bij de Theems gelegen.

Een paar bekende journalisten zouden aanwezig zijn, waarschijnlijk de impressario van de kunstenaar, en verder eenige invloedrijke Londenaren, van wie verwacht kon worden, dat zij belang konden stellen in kunstprestaties en in kunstenaressen.

Sonja zou als gastvrouw optreden en zeer waarschijnlijk een paar staaltjes ten beste geven van haar danskunst.

Mijnheer Ralph Castor was tamelijk ijdel, wij hebben het kunnen zien, maar hij stond toch tamelijk verrast te kijken toen de ochtendpost hem op dien derden dag een uitnodiging bracht

„namens den heer Sobolof, impressario” en gedrukt op fijngeglaceerd papier, om aanwezig te zijn bij het kleine intieme souper van tien personen, hetwelk de Russische danseres, die men zelfs op een lijn had gesteld met de wereldberoemde, veel te vroeg gestorven Palowna, in het hotel Splendid zou aanbieden, teneinde maar dadelijk kennis te maken met „vooraanstaande Londensche persoonlijkheden”.

Ralph Castor was overtuigd dat hij inderdaad vooraan stond, maar hij had toch nooit vermoed dat hem dit een invitatie zou opleveren van een hem volmaakt onbekende danseres, en nog wel een Russin!

Hij aarzelde echter geen seconde, en zijn vrienden zouden dit dadelijk hebben kunnen voorspellen, want Mijnheer Castor was zeer verzot op dergelijke verkwikkingen van het dagelijksche, eentonige bestaan — en nog meer op de personen, die ze in het leven wisten te roepen.

Hoe dit dan ook mocht zijn, Ralph Castor schroefde zijn vulpen uit, en zette zijn handteekening onder de kaart voor ontvangst, waarin hij te kennen gaf de invitatie aan te nemen, en dadelijk postte hij dit stuk.

Toen hij nu dienzelfden avond een portret van de danseres in de Daily Mail aantrof, toen wenschte hij zich van harte geluk met zijn besluit, want die Russische danseres was lang niet mis! Prachtige, blonde krullen omgaven een zacht, rond gezichtje, in welks wangen een grappig kuiltje te zien was, de oogen waren groot en blijkbaar helder blauw, misschien ook wel grijs, en de kleine mond liet twee rijen parelwitte tandjes zien in een bekoorlijken, overwinnenden lach.

De hals was blank en goed gevormd, misschien een klein weinigje te zwaar voor een danseres, maar daar hield Mijnheer Castor wel van. Hij had een afschuw van de tegenwoordige slanke lijn en stak dat niet onderstoelen of banken.

Ralph Castor meende dus alle redenen te hebben de fortuin te prijzen, die hem ongevraagd dit buitenkansje in den schoot had geworpen, pochte niet weinig op zijn invitatie, en kleedde zich den volgende middag met de grootste zorgvuldigheid, teneinde een goede indruk te maken op de jonge danseres die hem geïnviteerd had, al was het dan ook via haar impressario Sobolof.

Hij reed in zijn eigen wagen, een fraaie tweezitter, naar het Splendid hotel, niet ver van de rivier aan de Royal Hospital Road gelegen, op een blok afstand van het Chelsea Hospital.

Het was een nieuw hotel, niet al te groot, maar met eenige zalen voor vergaderingen,

congressen, amateur-tooneelvoorstellingen, bruiloften en andere vermakelijkheden.

Er was een voortreffelijk getraind personeel, de eigenaar was een Franschman, de kok was een beroemdheid, en verdiende een ministersalaris, en het hotel had zich dus aanstonds een goeden naam verworven, en was reeds eenige malen gebruikt als verzamelplaats van soupeerende kunstenaars of kunstenaressen en hun aanhang.

Nu zal men zich wellicht de vraag stellen, hoe het mogelijk was dat een man met enige levenservaring als Castor dan toch was, zonder verdere navraag een invitatie aannam van een danseres met een op het vasteland reeds gevestigden naam die hem toch in het geheel niet kende.

Vreemd is het echter volstrekt niet voor dengeen, die Mijnheer Castor persoonlijk gekend heeft. Hij kon zich niet verbazen, want daarvoor was hij veel te ijdel. Het leek hem heel gewoon dat een Russische danseres een zeer rijke effectenhandelaar op een souper uitnoodigde.

Men was trouwens reeds van zijn komst op de hoogte gebracht, want een van de kelners bracht hem onmiddellijk naar een der kleine feestzalen op de eerste verdieping, die Castor reeds kende van een paar vroegere gelegenheden.

Eigenlijk was het meer een vrij groot vertrek dan een zaal, juist geschikt voor het doel.

Er was plaats voor een vrij groote tafel, er was plaats voor drie of vier musici en er was ook plaats om er wat te dansen.

Alles was nog wat al te nieuw en al te blinkend, maar dat zou de tijd spoedig verbeteren.

Het vertrek had een enkel vrij hoog raam, dat uitzicht gaf op een nog onbebouwd terrein, hetwelk het hotel scheidde van den zeer grooten tuin van het Chelsea hospital.

Castor vond in dat vertrek reeds eenige heeren bijeen, waarvan hij er slechts één een weinig kende — een beursman, zeker niet minder rijk dan hij zelf was, maar minstens twintig jaren ouder, zooals Castor tot zijn opluchting kon constateeren. Hij zag voorts een nog piepjong heertje dat hij meende te herkennen als criticus van een onbeteekenend blaadje, en dan een rijzig, donker man, die zich aanstonds in verschrikkelijk Engelsch aanprees als de impressario Sobolof.

De heeren namen elkander eerst een weinig stijf en wantrouwend op, dronken van de uitstekende wodka die men in de kelders van het hotel kon vinden naast echte Chianti, echte Schiedammer jenever, echte Schotsche whisky,

en nog meer authentieke, opwekkende dranken.

De wodka was uitmuntend, de tongen raakten meer los, de gasten spraken elkander eens toe, hier en daar werden namen genoemd en er ontstond een zwak stemmengeroes, dat precies om elf uur in den avond plotseling zweeg, toen de deur weder openging, en Sonja Barzoi-sky binnentrad, stralend van schoonheid in haar modern, fraai avondtoilet.

Castor vond onmiddellijk dat de foto haar tekort had gedaan. Hoe blank was haar hals, hoe schoon gevormd waren haar schouders.

De wangen waren rond, heel even met rouge gekleurd, en fijn bepoederd. De neus was misschien een weinig groot, maar hij was tenminste niet breed, zooals van zoovele Russen, die mongoolsch bloed in de aderen hebben. De oogen waren schitterend en groot en van het fraaiste blauw dat hij ooit gezien had.

Een expert op grimeergebied had hem kunnen zeggen, dat die schittering waarschijnlijk tweeweg werd gebracht door een druppeltje belladonna, en door een fijn stipje roode schmink in den ooghoek, tegen de zijde van den neusrug — maar zoover had Mijnheer Castor het nog niet gebracht op dat speciale terrein en hij vond de Russin aanstonds aanbiddelijk.

Men zal zich kunnen voorstellen hoe snel dit gevoel aan kracht won, toen hij tot zijn onuitsprekelijk genoegen bemerkte, hoe Sonja hem bijna dadelijk scheen te onderscheiden, en hem in haar grappig, gebrekkig Engelsch als een der eersten begroette.

Er had een zeer korte, bijna niet te begrijpen toespraak in erbarmelijk Engelsch plaats door Sobolof die poogde te verklaren waarin de danskunst van zijn patronesse eigenlijk school, en de aanwezigen uitnoodigde vooral tegenwoordig te zijn bij de première, die pas over een paar weken zou plaatsvinden, en toen namen de gasten — het waren zonder uitzondering heeren — plaats rondom de tafel, en tot zijn blijde verrassing bemerkte Castor dat zijn plaats aan de linkerkant van de schoone danseres was.

Men zat nog nauwelijks vijf minuten, en twee zwijgende kelners hadden het eerste gerecht op de tafel geplaatst, toen mijnheer Sobolof aan de telefoon werd geroepen en zich een oogenblik later kwam excuseeren, dat hij verder moest afzien van het aangename gezelschap der heeren „omdat hij vertrek moest oogenblikkelijk naar Parijs.”

Sonja nam afscheid van haren impressario met een eenvoudige handdruk en scheen zijn vertrek volstrekt niet overmatig te betreuren.

— Ik zal nog meer met hem te doen krijgen dan mij misschien lief is, zeide zij schouderophalend. En nu, mijnheer Castor, wees zoo goed en vertel mij eens, op welke wijze een alleenstaande, onwetende Russische vrouw zich in deze groote stad het best kan vermaken.

De woorden gingen vergezeld van een smeltenden, omsluitenden blik van onder de fraai bijgeteekende wenkbrauwen, van tusschen de sterk geverfde wimpers, die mijnheer Castor rechtstreeks opvoerde tot in den zevenden hemel.

Daar de zaak waaromtrent men hem inlichtingen vroeg, geen enkel geheim meer voor hem bezat, zoo begon hij haar dadelijk op de hoogte te brengen, tot wanhoop en woede van den rechterbuurman der schoone vrouw, die niets anders kon doen, dan met zijn eigen tafelbuur een gesprek aan te vangen over de daling van het pond en de stijging van de franc.

De tijd verliep op de aangenaamste wijze.

De kelners brachten geluidloos de fijnste spijzen binnen, caviaar uit den Oeral, oesters van Walcheren, perziken uit Italië, alles wat voor geld te krijgen is. De zoete wijnen van de boorden der Dordogne, het prikkelend druivennat uit Champagne, en de zware, dikke wijn van Oporto. De stemming werd dus hoe langer hoe vroolijker, de oogjes van de heeren werden hoe langer hoe kleiner, maar de Russische danseres bleef volkomen kalm en nuchter.

Voor Castor had de danseres niets dan zoete woordjes, heldere lachjes, en bliken die veel meer zeiden dan woorden konden doen, en de effectenmakelaar meende dan ook te droomen en een sprookje van de 1001-Nacht te doorleven.

Het werd één uur, het werd twee uur, een paar heeren namen afscheid, daar zij voelden niet meer te passen in een omgeving, waarin zich nog zeven of acht tamelijk nuchtere lieden bevonden en toen kwam een kelner binnen met een klein, gesloten briefje op een zilveren presenteerblad, dat hij eerbiedig aan de danseres ter hand stelde.

De jonge vrouw stond even op, vroeg vluchtig verlof het briefje even te mogen lezen, opende het, doorlas het snel, en stak het toen onverschillig in haar zijden beugeltasche, waarop zij met een met moeite onderdrukte zucht weer plaats nam en het gesprek weer hervatte.

Een gesprek kon men het echter moeilijk meer noemen, want Ralph Castor was ook reeds genaderd tot die periode, waarin een verliefd man aan woorden niet genoeg schijnt te hebben,

en zijn gevoelens ook nog op andere wijze wilde toonen.

De waarheid is dat hij zelfs voor zijn doen vrij veel had gedronken, hij meende met zekerheid, dat de Russische danseres hem onder alle anderen onderscheidde.

Met vreugde zag hij daarom de een na den ander verdwijnen, totdat er behalve hijzelf nog maar vier heeren aanwezig waren, niet bepaald dronken, maar toch verre van nuchter.

Hetwas intusschen zeer warm geworden in het vertrek, waarvan het raam voortdurend gesloten was gebleven.

De maaltijd zelf had ruim twee uur geduurd, en de kelners hadden koffie en likeur binnengebracht.

Nu en dan wierp Sonja een blik op de Sèvres pendule op den schoorsteenmantel.

Het was omstreeks half drie toen zij haar zijden tash weder opende, teneinde daaruit een gouden poederdoosje te nemen en het door de warmte beschadigde uiterlijk door middel van poeder en lippenstift weer te herstellen.

Daarbij trok zij het zoeven ontvangen briefje mee naar buiten en het viel op den grond zonder dat zij het bemerkte.

Ralph Castor echter had het gezien, hij bukte zich, raapte het op en wilde het reeds met een hoffelijk woord teruggeven, toen een soort van jaloersche nieuwsgierigheid hem dwong tersluiks het briefje open te vouwen en er een blik in te werpen.

Hij kon dit bijna onopgemerkt doen, omdat de jonge vrouw al haar aandacht besteedde aan het kleine, geslepen spiegeltje in het deksel van het gouden poederdoosje.

Als iemand op dat oogenblik op Castor gelet had, zou hij gezien hebben, dat hij beurtelings bleek en rood werd.

Hij verborg haastig het briefje in zijn zak, schoof zijn stoel met een ruk achteruit en staarde Sonja Barzoisky met onzekere blikken en een half geopenden mond aan.

Toen begon hij eensklaps zachtjes in zichzelf te vloeken, stond met eenige moeite op, boog zich naar de danseres over en zeide met een vrij dikke tong :

— Excuseer mij een oogenblik, mijn duifje — ik keer dadelijk tot je schoone oogen en je lachende mond terug !

De danseres knikte hem met behaagzucht toe en zette het verfraaiingswerk ijverig voort.

Ralph Castor verliet het vertrek en juist toen hij weer binnenkwam, stopte de jonge vrouw het gouden doosje weer in haar tash en miste het briefje.

Zij wierp haastig een blik naast zich op den grond en keek toen Ralph Castor scherp aan.

Beider oogen ontmoetten elkander — en ditmaal zonder eenige teederheid !

— Zoek maar niet, karonje ! gromde Castor woedend. Je bent erin geloopt ! Je dacht mij te verlokken nietwaar ? Wacht jij maar !

Stomverwonderd keken de andere heeren op, voor zoover zij nog tot verbazing in staat waren bij het hooren van deze ruwe, onbeschofte woorden.

Sonja was haastig opgestaan, schreed als een beleedigde vorstin naar de deur en wilde ze openen.

Het bleek echter dat de deur op slot was gedraaid.

Ralph Castor liet een spottend lachje hooren en zei :

— Doe maar geen moeite. Ik heb de sleutel in mijn zak, je zou nu wel graag willen weggaan, jij dievenhandlangster, nu je toeleg is ontdekt !

— Wat is er toch gaande ? vroeg een van de gasten verbluft. Waarom sluit U ons op, Mijnheer ?

— Omdat ik dit briefje vond, dat zij zoeven liet vallen ! schreeuwde Castor woedend. Luister maar eens : „Houdt hem in ieder geval tot na drie uur vast. De kast is koppiger dan ik dacht. R.” Ik heb de eer, die heel twijfelachtig is, de man te zijn, die hier moet worden vastgehouden, en die kast is mijn brandkast !

— Ga van die deur weg, beval Sonja, een stap terugtredend, en snel een kleine revolver met parelmoeren greep uit haar tashje rukkend.

Haar oogen hadden een dreigende, harde uitdrukking gekregen.

— Steek dadelijk den sleutel in het slot en open die deur ! beval de danseres nogmaals.

Castor werd groen van woede maar hij scheen te aarzelen.

Hij had reeds zijn hand in den zak gestoken toen er op de gang haastige, zware schreden naderden.

Het gelaat van de vrouw vertrok even, toen zij sissend fluisterde :

— Als je die deur voor de agenten durft te openen, schiet ik je neer ! Op hetzelfde oogenblik echter werd zij door twee krachtige handen, van achteren bij de bovenarmen gevat en Castor maakte van die overrompeling handig gebruik om bliksemsnel de sleutel weer in het slot te steken en de deur te openen.

De vlucht scheen de vrouw dus onmogelijk te zijn gemaakt.

Toen echter gebeurde er iets dat iedereen daar aanwezig verstomd deed staan.

Sonja Barzoisky, nog altijd vastgehouden door den gast die achter haar aan was geslopen, bukte zich, een weinig doorzwikkend op het rechterbeen, vatte den aanrander van achteren in de kraag en trok hem met een bliksemsnelle beweging over haar rug en hoofd heen, met een Jiu-Jitsugreep die een beroepsworstelaar haar niet zou hebben verbeterd.

Met een zwaren plof viel de man neer, en in zijn handen hield hij de gouden krullen van de Russische danseres!

— Vervloekt — een man! brulde Castor, half dol van woede en volmaakt ontuchtend. Houdt hem tegen!

Maar de zonderlinge danseres had zich al omgekeerd, had haar lange rokken bijeen-gegrepen en hoog op getrokken en was met twee sprongen bij het raam.

Het bleek een raamdeur te zijn die een balcon afsloot en de vluchteling moest wel zeer nauwkeurig weten waar hij terecht kwam en hoe het hotel was ingericht want hij aarzelde geen seconde, maar snelde het smalle balcon teneinde, ruktē zich daar de japon van het lichaam, was

in een wip over den ijzeren zijrand, greep een regenpijp en klauterde er langs als een aap naar beneden tot naar een plat vanwaar hij heel gemakkelijk de begane grond kon bereiken.

In groote sprongen ijde hij over het onbebouwde terrein heen, waar het stikdonker was, terwijl reeds alom de politiefluitjes snerpten, en er zelfs in het wilde weg een schot of drie werden gelost op de vluchtende vrouw, die een man bleek te zijn geweest.

Vaag zag men hem nog bij het licht van een paar lantaarns, langs de voorloopige straat, die het bouwterrein afsloot, maar vanwaar geen ontsnappen mogelijk scheen, daar zij aan de eene zijde was afgesloten door een zeer hooge schutting, zeker wel vijf meter, en omdat aan den anderen kant reeds een troepje agenten in den loopas naderden.

De vluchteling, aldus in het nauw gedreven, nam een waren tijgersprong tegen den muur op, die het gasthuispark omgaf, hing een oogenblik aan zijn handen, trok zich op den rand, en was het volgende oogenblik verdwenen.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK III.

ONTSNAPT.

Castor was op het smalle balcon komen staan, en hitste de agenten en het hotelpersoneel aan, alsof het een drijffacht betrof.

Hij kon op dien afstand en in de duisternis onmogelijk zien, maar hij hoorde het fluiten en het schieten, de bevelen van de agenten om stil te staan, en hij hoopte vurig, dat het mocht gelukken, den schelm te vatten, die hem zulk een droevig figuur had doen slaan.

Toen schoot hem plotseling iets geheel anders te binnen — hij dacht aan den man, die het briefje geschreven had, hetwelk door zijn handlanger in vrouwenkleederen was ontvangen.

Er was een agent in de kamer achtergebleven, en hij greep dezen man opgewonden bij den arm, en beet hem toe :

— Zouden jullie je niet eens bekommeren om den dief zelf — hier — lees dit briefje !

En hij duwde den agent het stukje papier in de hand.

Deze nam het aan, las het vlug, en zei langs zijn neus :

— Dat briefje is duidelijk genoeg, het is goed leesbaar, maar als handschrift hebben wij er niet veel aan, omdat het in drukletters is geschreven.

— Wat kan mij een handschrift schelen, riep Castor woedend. Wij hebben toch den kerel zelf als het ware voor het grijpen ! Bel onmiddellijk het posthuis op, dat het dichtst bij mijn huis is, en stuur er de noodige mannen op af.

— Als U eens mee ging, mijnheer ? stelde de agent voor.

Castor scheen een oogenblik te weifelen en antwoordde toen :

— Neen. Ik blijf hier. Ik wil er getuige van zijn, dat die schobbejak, die toch onmogelijk ontvucht kan zijn, en die hier eenige uren lang de ro. van vrouw heeft gespeeld op een wijze, die mijn bewondering zou wekken, als ik er niet toevallig het slachtoffer van was geworden, gevat wordt. Den dief zullen de agenten toch ook wel kunnen pakken, zonder dat ik er bij ben. Het is mijn handwerk niet, zie je ! Telefooneer nu aanstonds, want er is al een kostbare tijd verlopen.

— Hij zal wel tot drie uur werk hebben, mijnheer, volgens dit briefje, zeide de agent. Maar ik zal mijn collega's waarschuwen. Straat, en huisnummers alstublieft.

Castor geeft een en ander op, en de agent rept zich, nadat hij zich had overtuigd dat zijn aanwezigheid hier gemist kon worden, naar de portiersloge van het groote hotel, waar hij aansluiting zoekt te krijgen met het posthuis op tien minuten gaans van Castor's huis.

Er moest echter iets met het toestel gebeurd zijn, tenminste hij kreeg volstrekt geen antwoord.

De agent gaf den hevig verschrikten en verontwaardigden nachtportier van het nog niet lang bestaande hotel, dat een uitstekende naam te verliezen had een veelbeteekenend knipoogje en zei toen :

— In deze loge heeft zeker een heel mooie, Russische danseres getelefoneerd ?

— Dat heeft ze — maar hoe weet je dat ? vroeg de portier verbluft.

— Dat weet ik omdat het toestel hapert ! Je hebt hier toch hoop ik wel andere telefoons ?

— Iedere logeerkamer heeft er een, antwoordde de portier trotsch.

Zoo was dus de agent genoodzaakt, met de lift weer omhoog te gaan, en in de eerste de beste logeerkamer de telefoon te gebruiken, en hij verloor hiermede vijf of zes kostbare minuten.

En zoo ontving dan het bewuste posthuis het verzoek onmiddellijk naar het huis van mijnheer Castor te gaan en daar een inbreker te overvallen, die bezig was, de safe te openen.

Men zette onmiddellijk vier stevige agenten onder aanvoering van een detective in een der snelste politieauto's en de wagen raasde naar het groote huis, waar Ralph Castor bijna de geheele tweede verdieping bewoonde.

Een paar minuten waren voldoende om den weg af te leggen.

Men had den portier van het groote gebouw reeds telefonisch gewekt en den man op de hoogte gesteld, zoodat men de zware voordeur geopend vond.

En niet zoodra had de detective die hal en den omvang van het huis gezien, of hij tele-

foneerde om assistentie.

Hij begreep wel dat er in dit groote gebouw nog minstens vier man noodig zouden zijn om de uitgangen behoorlijk te kunnen bewaken.

De assistentie kwam, en men ging aan het werk.

Men vond al zeer spoedig aan de tuinzijde van het huis, een soort van binnenplaats, een ladder die daar stellig niet bij toeval tegen den achtermuur geplaatst was en de detective, Crawford geheeten, plaatste dadelijk aan den voet van die ladder een zijner stevigste mannen, die zijn knuppel als een knots wist te gebruiken, maar daarenboven ook werd voorzien van een revolver. Londensche agenten dragen nimmer wapens, maar in dit geval werd het toch noodzakelijk geacht. Naar alle waarschijnlijkheid had men te doen met zeer sluwe en ook voor niets terugdeinzende kerels.

Voorts werd er een agent bij de huisdeur geplaatst, een tweede bij een zijdeur, die men langs een gang kon bereiken, die van die deur naar de achterzijde van de reusachtige vestibule voerde, en toen pas bestegen de vijf overigen heel voorzichtig de breede trap, daar de lift des nachts niet kon werken, en de zeer ontstelde portier, die verklaard had niets bijzonders te hebben gezien, kreeg de aanmaning, maar weer in zijn loge te gaan.

De kleine troep bereikte het portaal op de tweede verdieping, Crawford overtuigde zich dat hij zijn revolver snel kon grijpen en toen drukte hij op de knop van de woningdeur, die op slot bleek te zijn.

Het was een knopje, waaronder met kleine koperen lettertjes te lezen was: „SCHEL VOOR DEN BUTLER”.

Men hoorde ook volstrekt geen geluid en het was dus duidelijk, dat deze elektrische schel uitkwam in de slaapkamer van dezen bediende.

De van ongeduld trappelende agenten moesten echter nog wachten en Crawford was verplicht, voor de tweede maal te schellen, alvorens het geluid klonk van grendels die worden teruggeschoven en de deur heel voorzichtig werd geopend door een man in broek en hemd gekleed, op sloffen, en met een verward, slaperig hoofd, die tamelijk kwaad vroeg:

— Wat is dat voor onzin? Waarom bellen jullie me uit mijn slaap op? Gelooven jullie soms dat ik mijn nachtrust niet verdien in dit huis? Is er brand?

— Schreeuw niet zoo, kerel! beval Crawford fluisterend. Er is geen brand, maar er is een inbreker.

De butler trok een onnoozel, verbaasd gezicht, en stamelde ontdaan:

— Een inbreker hier in huis? En hoe zou die dan wel binnengekomen zijn? Toch zeker niet door deze deur, die ik eigenhandig gegrendeld heb. Maar wacht eens — hij zal toch niet door de tweede deur zijn gekomen, die mijn meester altijd gebruikt als hij laat thuis komt?

— Het kan mij niet schelen of hij daardoor is binnengekomen, hernam Crawford ongeduldig. Hij heeft het zeker niet gedaan want hij heeft een ladder tegen het raam geplaatst en nu niet langer gezeurd maar wijs ons de werkkamer van je meester! Een man blijft hier bij de deur achter, maak overal licht. Is het huis hier groot?

— Ik weet niet of U een huis met elf kamers groot noemt, zeide de butler uit de hoogte. Ik zal U dus den weg wel wijzen. Hierheen, alstublieft — en loop over den looper als U hem verrassen wilt, want het hout van den gangvloer kraakt hier en daar. Het is een heel oud huis heeren. Wat een ellende — nu mijnheer Castor pas dezer dagen dat geval heeft gehad van die twee kerels die door den vloer heengingen.

— Houdt nu je snater, man, en waarschuw hen niet door je luid gekakel! siste Crawford dreigend. Wijs ons den weg en bepaal je daarbij.

De aldus gekapittelde butler gromde nijdig iets voor hem heen, maar hij hield zijn mond, draaide hier en daar een schakelaar om, maakte het aldus overal licht, legde tenslotte zelf den vinger op zijn lippen en wees met een bleek, ontdaan gelaat op een deur die een weinig kierde.

Crawford stond een oogenblik verbaasd stil. Hij had een langdurige praktijk, maar hij had het nog nooit bijgewoond dat inbrekers die aan het werk zijn de deur laten openstaan van het vertrek waar zij zich ophouden.

Zijn scherp oor ving echter een zwak gerucht op, hij wenkte zijn agenten en allen stormden zij tegelijkertijd naar de deur en wierp die wagenwijd open, terwijl Crawford op hetzelfde oogenblik het licht daarbinnen inschakelde.

Hij overzag niet aanstonds het geheele vertrek dat zeer groot was, maar wel viel hem onmiddellijk de groote brandkast in het oog, waarvan de zware deur geheel geopend was, terwijl er tenminste uit de verte gezien, niet het minste spoor van braak aan het meubel viel te bespeuren.

Na de kast zag hij pas den man, die er voor neergeknield lag, heenleunend over een stoel.

— Voor jou is het afgeloopen, vriend! Ben

je van plan je over te geven en kalm mee te gaan.

De man verroerde zich niet maar bleef in dezelfde vreemde houding over den stoel heenliggen.

Met zijn revolver tot schieten klaar, trad Crowford vlug op hem toe en slaakte een kreet van verwondering.

De man lag wel over een stoel, maar hij kon ook onmogelijk anders, want iemand had hem er eerst met de buik op de zitting gelegd en vervolgens zijn dijen even boven de knieën en zijn armen onder de ellebogen aan de pooten en sporten vastgebonden met een stevig touw. Daar de knieën vrij waren van den vloer, kon de man ook onmogelijk behoorlijk zijn voeten oplichten om op den vloer te trappelen en bovendien was er een dik kussen onder zijn voeten geschoven, die men eerst van de laarzen ontdaan had.

Ook met zijn mond kon de man niet waar-schuwen, dat hij zich in dezen onaangename toestand bevond, want er was een stevige prop ingeduwd.

Het was een nogal dikke, niet al te jonge man, en zijn positie was ongetwijfeld hoogst onaangenaam, hetgeen duidelijk te bemerken was aan zijn gelaatsuitdrukking.

Crowford haastte zich, hem den hinderlijken doek uit de mond te trekken, en vroeg toen :

— Wie heeft je dat gelapt ?

— Wie anders dan die duivel van een in-breker ! Maak die touwen los — zij snijden mij mijn vel stuk. O, die Satan !

Op een wenk van Crowford maakten een paar agenten de koorden los, die blijkbaar door een deskundigen waren geknoopt en nu stond de man kreunend op zijn kousevoeten en wreef zijn armen en beenen, vuurrood nog maar nu van woede.

— Vertel nu maar eens rustig wat er gebeurd is — maar zoo gauw mogelijk, beval Crowford. De schavuit kan het huis nog niet verlaten hebben, tenminste dat hoop ik.

De butler heeft ons verteld dat hij niets gehoord had, hoe is dat mogelijk ?

De kleine, dikke man keek Crowford met glazige oogen aan, en herhaalde :

— Heeft de butler U dat gezegd ? Dat is knap van hem — met een prop in zijn mond.

Het was nu de beurt van Crowford om zijn oogen wijd op te sporen, toen hij uitriep :

— Ben jij de butler man ? Maar voor den duivel — wie is die kerel met dat roode sluike haar ? Breng hem hier, Henry !

— Ik zou wel willen — als hij er nog was !

zeide de agent lakoniek, die dien weinig zeld-zamen voornaam droeg. Hij is in geen velden of wegen meer op de gaten te zien.

Crowford was een bedachtzaam, schrander en vooral kalm man, die maar hoogst zelden vloekte, maar ditmaal ging hij zich toch te buiten aan een krachtterm die zelfs de meest verstokten van zijn agenten ontsteld deed opzien.

Hij wendde zich tot den dikken man, die zich nog altijd stond te wrijven met de ruwe vraag :

— Slapen hier nog andere bedienden in huis ?

— Ja, de huisknecht ! Anders niemand.

— Hoe ziet die er uit ?

— Die kun je niet beschrijven. Hij ziet er uit als een wandelende theepot, hij is eens zoo dik als ik, hij is zoo kaal als een biljardbal, en vijf voet hoog.

Crowford slikte zijn tweede vloek maar in, maar hij balde ditmaal de vuisten, sloeg ze toen woedend tegen elkaar, en gromde tusschen zijn opeengeklemd tanden :

— Die sluwe duivel ! Maar hij kan het huis toch nog onmogelijk uit zijn ! Ik had de deuren toch laten bewaken ! Twee van jullie door-zoeken dadelijk de verdieping gelijksvloers. Jij, Henry, en jij Morton. Ikzelf zal hier blijven om den staat van zaken op te maken. Die kast schijnt heelemaal leeggehaald te zijn ! Ik zie er tenminste geen enkel stuk van waarde meer in — niet eens een papier, ja wacht eens, daar zie ik iets liggen.

Hij trad vlug op de kast toe, nam een vier-kant opgevouwen stukje papier van de bovenste stalen plank en las half luid :

„Castor, ik heb je brandkast tot mijn leed-wezen geheel ledig aangetroffen of daaromtrent, en je hebt me dus vruchteloos drie uren laten werken aan het waarlijk voortreffelijk slot. Ik ben echter niet gewoon, mij door een man van jouw slag te laten foppen — en ik hoop dat de volgende slag voor mij zal zijn. Tot spoedig wederziens ! John Raffles.”

Crowford liet het papiertje langzaam zakken. Zijn gelaat was een weinig bleeker geworden toen hij mompelde :

— Raffles was het dus ! Daarmede is dan ook alles verklaard ! Alleen hij kon dat brutale stukje uithalen. Maar wij zullen toch eens zien, of wij hem niet te slim kunnen af zijn.

Op dit oogenblik kwam een agent, Morton, haastig terugloopen en rapporteerde opge-wonden :

— Er is iets gebeurd met Shaw, die aan de

woningdeur de wacht hield, Mijnheer ! Hij is neergeslagen en zijn uniform en helm kwijt ! Hij ligt daar, met Uw permissie, in zijn ondergoed en zonder schoenen aan !

Zonder een woord te zeggen ijelde Crowford weer door de lange gang en langs een aantal vertrekken naar de woningdeur.

Vlak daarbij, naast de deur, lag of liever zat, leunend tegen den muur, de agent met den wereldberoemden naam, niet bewusteloos maar een weinig suf. Zichtbare verwondingen had hij volstrekt niet, maar hij kon geen antwoord geven op de hem gestelde vragen.

De geheel gewapende macht holde de trappen weer af en Crowford ondervroeg den agent bij

de groote straatdeur.

Hij had niets gezien.

Trillend van opwinding vloog Crowford naar de zijdeur, die op een steeg uitkwam, en ondervroeg den agent die daar stond.

— Ja, vijf minuten geleden was een collega hem gepasseerd....

Crowford haalde het briefje nog eens te voorschijn, bekeek het bij het flauwe licht van een verder hangend ganglampje en zeide met bittere spot :

— Raffles heeft wel een leegen brandkast gevonden — maar ons heeft hij zeker ook niet voor vol aangezien !

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

NIEUWE PLANNEN.

Den volgenden avond reeds behelsden bijna alle bladen zeer uitvoerige verslagen van een der brutaalste fopperijen die men zelfs in de stad Londen ooit heeft bijgewoond — en toch is Londen er bekend voor, dat er heel wat bedrog wordt gepleegd, in hetzelfde genre als waaraan de beroemde schoenmaker Vogt, de Kapitein van Köpenick, en de jeugdige Domela Nieuwenhuis, die zoo voortreffelijk de rol van een Pruisischen prins speelde, zich hebben schuldig gemaakt.

Helaas moest de politie hoofdzakelijk werken met veronderstellingen want ook de schoone, Russische danseres, die geen vrouw was vond men niet terug!

Op een even slimme, als stoutmoedige wijze moest de schelm te werk zijn gegaan, die een geheel gezelschap van rijke, en op vermaak beluste heeren eenige uren had weten te bedriegen, ja zelfs had weten te verwarren in de mazen van het net, dat haar verleidelijke schoonheid had gespannen.

En toch was de truc *betrekkelijk* eenvoudig geweest.

Na over den hoogen muur te zijn gewipt was de gewaande danseres op het kleine huisje toegelopen, niet ver van het hoofdgebouw en hetwelk door den tuinman wordt bewoond, een oudgediende die in den oorlog volkomen doof was geworden. Hij was dat huis heel gemakkelijk binnengedrongen, had er vliegensvlug zijn vrouwenkleeren afgelegd en zich wat kleederen van den ouden man toegeëigend. Hij had zich de schmink vlog van het gelaat gewreven, de kleederen en de rest verstopt een schop gegrepen en was op zijn klompen rustig in den tuin, voorzien van een stallantaarn en een leeg conservenblikje — wurmen gaan zoeken voor een komende hengeltocht.

Dit alles had nauwelijks vijf minuten in beslag genomen. En toen de agenten op hun beurt niet zonder moeite in den grooten tuin waren doorgedrongen, en hem ondervroegen, toen verklaarde hij rustig dat hij inderdaad even te voren een vrouw door den tuin had zien loopen, maar er verder geen acht op had geslagen, meenende dat het een van de nacht-

zusters was, die van paviljoen tot paviljoen ging.

En van dit oogenblik af kon de politie de zaak als verloren beschouwd, want men doorzocht geheel het hospitaal, ofschoon iedereen wel had kunnen begrijpen, dat de zoogenaamde Russin daar onmogelijk had kunnen binnendringen en toen men nog eens naar den tuinman ging zoeken, bleek die verdwenen te zijn met de kleederen van den ouden man.

Men was natuurlijk aanstonds een onderzoek gaan instellen, naar de wijze waarop zich het ongehoorde bedrog had kunnen voltrekken, het werd al spoedig duidelijk, dat de zoogenaamde impressario Sobolof in het geheel niet bestond, en zeer waarschijnlijk dezelfde man was geweest, die zich onmiddellijk na de verzameling der gasten volgens zijn verklaring naar Parijs — maar vermoedelijk in werkelijkheid naar de brandkast van Mijnheer Castor had begeven.

Men deed nog moeite, te achterhalen, uit welke bron dan toch wel de dagbladberichten afkomstig waren, aangaande de beroemde danseres, en men kwam niet verder dan tot de ontdekking, dat de desbetreffende berichten getikt waren op hetzelfde papier dat een hoogsternstig, welbekend en volmaakt betrouwbaar nieuwsagentschap placht te gebruiken voor het rondzenden van hare persberichten.

Natuurlijk moest het papier gestolen of nagedrukt zijn — in elk geval had men niet het minste wantrouwen gekoesterd.

Met dat al — beide partijen hadden eigenlijk recht om te lachen, Castor omdat hij een leege brandkast ter beschikking had gesteld van den inbreker dien hij verwachtte en John Raffles de geheimzinnige onvindbare avonturier, omdat hij den verwaanden, schatrijken effectenhandelaar een poets had gebakken, waarover Londen nog maanden later zou lachen — en dat is voor deze wereldstad een eeuwigheid.

Castor echter, was bijna ziek van woede, en het had weinig gescheeld of hij had den ongelukkigen butler die er toch ook niets aan doen kon, weggezonden. Het bleek dat deze man onverhoeds was overvallen in zijn eigen

slaapkamer, dicht bij het werkvertrek van zijn meester gelegen, gebonden en gekneveld was, en daardoor dus geen geluid meer kon geven en het plan van Raffles in de war kon sturen, dat duidelijk genoeg was geweest. Zijn medeplichtige had hem nog juist bijtijds kunnen waarschuwen — maar toch niet vroeg genoeg om het huis nog te kunnen verlaten, voor hij in de verte de welbekende klanken van de sirene van de politieauto hoorde.

Zoo had hij dus de rol van den butler gespeeld, en dat met een succes dat zelfs hooggeplaatste politiebeamten met bewondering vervulde.

En men vergat ook niet, dat alles waarschijnlijk nog heel anders zou zijn gelopen, als de medeplichtige niet de onhandigheid had gehad, het waarschuwend briefje te laten vallen!

Het was juist over dat briefje dat Raffles en Brand met elkander spraken in de bibliotheekkamer in huis aan de Cromwell Street, waarheen zij met een paar avondbladen waren getrokken, na in een naburig hotel te hebben gedineerd.

— Het was een ezelachtigheid van mij, Edward, ik beken het! zeide Brand berouwvol. Maar zie je — het omgaan met die dekselsche damestaschjes is ook niet mijn dagelijksch werk, de hemel zij geprezen!

— Verontschuldig je niet, Brand! Ook ik heb immers een dwaasheid begaan! Ik had meer beteekenis moeten hechten aan de spottende opmerking van Castor op de Club, die avond, toen hij zeide dat hij een verrassing in petto hield voor den inbreker, die zijn brandkast zou doorzoeken. Die verrassing was natuurlijk het volmaakt ledigen van zijn kast. Wat het verliezen van het briefje betreft — het had natuurlijk niet mogen plaats vinden, want bijna had het ons beiden leelijk kunnen opbreken. Maar ik durf je niet goed bestraffen, omdat ik weet hoeveel ik van je vriendschap verg, als ik je verzoek de rol van vrouw te vervullen! De verleiding is mij echter dikwijls te groot, want ik ken maar heel weinig mannen, zoo sportief en zoo krachtig als jij — en die toch zoo volkomen de illusie kunnen wekken aan zachtheid en bevalligheid, wanneer zij zich maar eenmaal in het vrouwelijk gewaad hebben gestoken.

— Het is mij volmaakt onbegrijpelijk, zeide Brand hoofdschuddend, maar de kerels vliegen er steeds opnieuw in. Gelukkig breekt de tijd snel aan, waarop het mij onmogelijk zal zijn, al gebruik ik alle cosmetiek van Londen, een jonge en bevallige vrouw voor te stellen.

— Laat je dat vooral niet verontrusten, Brand, hernam Raffles met een spottenden glimlach. Want dan zal je toch nog zeer goed bruikbaar zijn voor tante of grootmama. Maar nu scherts terzijde. Je zult wel begrijpen, dat dit verloop van de zaak mij volstrekt niet bevalt, en dat ik alles in het werk wil stellen, de gemaakte flaters ongedaan te maken.

— Ik zou wel eens willen weten hoe wij dat moesten aanleggen, zeide Brand schouderophalend. Minder dan ooit immers zal Castor er nu toe overgaan geld te bewaren in een kast die men ondanks al zijn bluf heeft weten te openen. Hij zal natuurlijk geen geld meer in zijn kast stoppen wat hij aan kapitaal bezit, en die toestand zal wel langen tijd zoo blijven aanhouden.

— Dat spreekt vanzelf, bevestigde Raffles kalm. Hij zal nu wel wat voorzichtiger zijn geworden. Intusschen, ik meen toch al te hebben aangetoond, in den loop van mijn langjarige carrière, dat er nog wel andere manieren zijn, een man van een deel van zijn bezit te ontdoen, dan door zijn brandkast te forceeren.

— Maar Edward — hij zal zijn geld toch wel op een bank hebben gedeponeed!

— Ik twijfel er niet aan! Maar er kunnen zich oogenblikken voordoen, waarop een rijk man plotseling bijzonder veel geld noodig heeft. Ik noem bijvoorbeeld zijn verlangen, aan een of andere bevallige vrouw een snoer diamanten ten geschenke te geven.

Brand keek Raffles verschrikt aan en riep uit:

— Neen! Het is nou mooi genoeg geweest. Voor mij voorloopig geen bevallige vrouwen meer! Ik ben het nu op het kantje af ontsnapt, maar het lot kon wel eens ongeduldig worden en mij er in laten loopen.

— Blijf kalm, Brand! zeide Raffles glimlachend. Het is niet mijn gewoonte, een mislukten aanval met juist dezelfde middelen dadelijk te herhalen! De vrouwenkleederen kun je weer voor geruimen tijd in de geheime kast opbergen. Ik sprak meer in het algemeen. Ik noem de diamanten, maar ik had het even goed kunnen hebben over een renpaard! Je weet dat Castor voornemens is, zijn stal uit te breiden?

— Neen, dat was me onbekend! Ik weet wel, dat hij een enkel paard bezit, dat hem al duizenden heeft gekost aan onderhoud, trainingskosten, loonen aan jockey's en dokter, en dat het rampzalige dier nauwelijks goed genoeg is om het op te zetten en er een hobbelpaard van te maken. Het paard pleegt op alle

wedstrijden nooit hooger te komen dan op de zevende plaats en alleen de hardnekkigheid van een Castor kan het verklaren, dat het arme schepsel al niet lang naar den vilder is gebracht, want aan dierenliefde zullen wij het maar niet toeschrijven.

— Nu, het staat vast, dat hij omziet naar een goed, jong paard. Ik weet zelfs zeker dat hij er twaalfduizend pond sterling voor wil besteden !

— Dat is een heel bedrag — en dikwijls is het nog niet genoeg ! Hij mag dan wel een deskundige in den arm nemen, want ik geloof niet dat hij heel veel verstand heeft van renpaarden !

— Wel, de deskundige is zoo goed als gevonden ! hernam Raffles, de hand uitstekend naar de zilveren doos met geurige sigaretten.

— Jijzelf ? vroeg Brand verbaasd.

— Waarom niet ?

— Maar — ik begrijp het niet ! Weet jij dan op dit oogenblik een goed paard, en zou je hem dat in ernst willen verkoopen ?

— Ik weet een buitengewoon goed paard, Brand — ik weet er een, dat stellig voorbestemd is, over een jaar de Derby en de Cesarenwitsch te winnen. Het paard heet : Cesar de Bazan.

Brand zette stuiters van oogen op en herhaalde :

— Cesar de Bazan ! Je meent toch niet in ernst, dat je voornemens bent, een van je beste jaarlingen te verkoopen ? Een paard met een schitterende toekomst, dat de Derby en de.... maar dat heb je zooeven zelf al gezegd !

— Ik denk er niet aan om het dier te verkoopen, Brand, zeide Raffles glimlachend. Ik zou mij niet graag van Cesar ontdoen, omdat ik zelf weet dat hij nog veel geld voor mij kan verdienen.

— Maar dat zal alleen een kenner zien.

— Als men Castor weet duidelijk te maken, dat er ergens een jaarling te koopen is, die honderdduizenden bijeen kan winnen, dan zal Castor zich de hulp assumeeren van zulk een kenner ! In zijn binnenste weet hij natuurlijk wel wat hij waard is als deskundige op het gebied van paardensport.

Er was iets jammerends in de stem van Brand toen hij vervolgde :

— Maar dat wordt een uiterst gevaarlijke onderneming, Edward ! Mijn hemel, Cesar de Bazan is een juweel van een paard — maar wat de kleur betreft bestaat er misschien in heel Engeland geen tweede zooals hij ! Wie heeft er ooit zulk een zonderling gevlekt koe-paard achter het lint zien verschijnen ? Ik weet zeker dat geen enkele cowboy zich er op kan beroe-

pen, ooit op den rug van zulk een grillig geteekenden broncho te hebben gezeten. Een gevlekte Deensche dog is er nog maar een bagatel bij. Het beest is van achteren zebra en van voren panter.

— Maar dat weten immers nog geen half dozijn menschen, Brand — dat weten jij, ik, mijn piqueur, mijn trainer, de veearts die bij de geboorte aanwezig was, en Ted de staljongen, die op dit oogenblik het paard inrijdt.

— Dat zijn in ieder geval vier personen te veel ! Als je hem het paard verkoopt en het dan naderhand hem weer afneemt — want dat is toch waarschijnlijk je plan — dan heeft men het dier binnen een week, wat zeg ik : binnen vierentwintig uur weer opgespoord, want je kunt het toch moeilijk in een pillendoosje in een lade bergen.

Raffles had zijn sigaret opgestoken. Hij blies een rookwolk naar de zoldering, kwam vlak voor Brand staan, klopte hem op den schouder en zeide, hem aanziende met zijn lichtende, grijze oogen :

— Laat alles voorloopig tenminste maar aan mij over, mijn waarde ! Ik verzeker je dat de truc prachtig zal slagen ! Mijnheer Castor zal een lesje krijgen, dat hem heugen zal. Laat eens zien — wij zijn nog een maand verwijderd van de eerstvolgende groote wedren, dat is juist de goede tijd om nog snel een bruikbaar paard te koopen. De moeilijkheid ligt hierin, Castor op het bestaan van zulk een paard opmerkzaam te maken, terwijl wij beiden ons geheel op den achtergrond houden.

Brand zeide schouderophalend en lang niet overtuigd :

— Over een jaar weet immers heel Engeland, tenminste als je werkelijk ernstige plannen met het paard hebt, dat Cesar de Bazan het eigendom is geweest van Lord William Aberdeen. Als het paard dan toch weer in zijn stal staat, ofschoon de koopsom er voor betaald is — dan zal de heele wereld daar het een en ander over te denken hebben.. En Castor zou het volste recht hebben om met een deurwaarder naast zich, zijn gekocht en betaald paard op te eischen.

— Je redeneering getuigt van zulk een verregaande diepzinnigheid, Brand, dat ik er geen verweer tegen heb. Wij willen dus maar liever aannemen, dat de zaak zich ook niet zal toedragen, zooals jij ze nu voorstelt. Zorg nu maar om te beginnen, en dat zeer spoedig, dat Castor te weten krijgt, welk een juweel er daar in de buurt van Reading iedere morgen over het gras galloppeert, achter een der buiten-

huizen van Lord William Aberdeen, zonder dat je naam er ook maar een seconde bij genoemd mag worden. Ik geloof en vertrouw, dat ik zoiets zeer goed aan jou kan overlaten.

— Wat dat betreft — ik zie er wel kans toe, bevestigde Brand. Maar voor het overige moet ik eerlijk verklaren, dat je plan om te beginnen mij duister voorkomt, en dat het op de weinige plekken waar het helder is, een gevangenis in het vooruitzicht stelt.

— Niet zoo somber, mijn waarde! De hoofdzaak is dat de kerel op een gegeven tijdstip dat ik nauwkeurig moet kennen een zeer aanzienlijk bedrag in huis heeft — of in zijn portefeuille, groot genoeg om een kostbaar renpaard van te koopen, de rest kun je gerust aan mij overlaten.

— Maar waarom wil je toch een paard verkoopen, dat veel meer waard is dan tien- of twaalfduizend pond, riep Brand op een toon van wanhoop.

— Het zal niet verkocht worden, Brand, werkelijk niet. Een man als Castor zal zich nog wel eens een paar malen bedenken, alvorens hij voor de tweede maal een zoo bijzonder hooge koopsom uittrekt.

— En als je je vergist — en hij bijt door den zuren appel heen?

— Dan krijgt hij het paard, Brand! antwoordde Raffles op vasten toon. Ik heb gelukkig nog meer jaarlingen in mijn stal, die zeker even goed zijn als Cesar de Bazan!

Brand zuchtte maar hij maakte geen aanmerkingen meer. Hij begreep zeer goed dat Raffles al een geheel uitgewerkt plan als het ware klaar had liggen in zijn hoofd, en hij schikte zich dus in hetgeen hem was opgedragen.

Hij werkte nog dienzelfden avond een goed plan uit, Castor op het bestaan van het paard opmerkzaam te maken zonder dat zijn naam of dien van Lord Aberdeen er in gemengd werd, en toog den volgenden dag onmiddellijk aan den arbeid.

Raffles had Brand als eisch gesteld, dat ook de naam van Lord Aberdeen in geen geval mocht worden genoemd of hoogstens als de man die het snelle paard reeds weer had afgestaan voor een hoog bedrag aan een ander, bij wien Castor dus terecht zou moeten komen, indien hij werkelijk plan mocht hebben zooveel geld te besteden aan een nog onbekende grootheid.

Dacht hij daar niet aan — dan viel natuurlijk het geheele plan in het water, en zou Raffles iets nieuws moeten verzinnen, „dat niet zoo onmogelijk ingewikkeld en gevaarlijk was”, zooals Brand voor zichzelf bromde.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD COUPONS

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK V.

CESAR DE BAZAN.

Op een prachtige zomermorgen, omstreeks zes uur, toen de zon pas sedert een uur aan den horizon was verschenen, galoppeerde een zeer zonderling geteekend paard met geweldige sprongen langs de lage omheiningen die een zeer groot grasveld omgaf, van welks uitersten noordelijken hoek, men een klein landhuis tusschen de boomen kon zien.

Op den rug van dit wonderlijke dier zat een

jongmensch, eigenlijk nog een knaap, en ten hoogste veertien jaren, gekleed in een lange broek, die met touwtjes boven de enkels was dichtgeknoopt om het opkruipen te verhoeden, en een openhangend sporthemd.

De jongen zat zeer ver vooruit op den schoff van het dier, op de wijze der Amerikaansche jockey's en zijn hoofd was bijna op den glanzenden nek van het galoppeerende paard

gebogen, dat hij aanzette met zachte kreten en klappen van de tong.

Het paard zelf scheen met het grootste gemak en zonder merkbare inspanning de snelheid vol te houden die het thans ontwikkelde.

Het had langen tijd achtereen gegend, de proefbaan was blijkbaar nieuw, de aarde was nog rul, maar toch wierp het dier in zijn snellen gang bijna geen kluiten op en zijn hoeven schenen nauwelijks den grond te raken.

Op eenigen afstand, en verborgen achter struikgewas stonden twee mannen, die met de grootste aandacht keken naar het paard en naar den jongen, totdat beiden geheel aan den anderen kant van het bijna zestig meter breede grasveld waren en toen pas zeide de een die Mijnheer Ralph Castor was in hoogst eigen persoon :

— Het is ongelooflijk ! Het is een afschuwe-lijk paard ! Het is veel te hoog op de beenen !

— Mijnheer Castor ik ben het alleen met Uw eersten uitroep eens ! Het is inderdaad ongelooflijk ! Dat paard, U zult het zien, zal alle bookmakers' verwachting te schande maken bij den eersten den besten keer, dat het zal meeloopen. Wij zullen daar nog nader van hooren, van dien knaap op zijn hooge pooten. Het is waar — in rust is Cesar de Bazan geen schoonheid. Het hoofd is te kort, de nek is iets te lang, het kruis zakt een beetje af — maar wat doet dat er toe ? Dat valt toch immers alles in het niet naast de ontwikkeling van de borstkas en van de beenspieren. Heeft U ooit zulk een diepe borst gezien, Mijnheer Castor ? En die longen ! Heeft U gemerkt dat het paard nauwelijks snuift in het langs gaan ? Longen van ijzer mijn waarde heer !

— Maar het gooit zoo met zijn pooten ! meende mijnheer Castor, nog altijd een weinig wantrouwend.

De andere heer maakte een beweging alsof hij door een wesp gestoken was trok een vies gezicht en zei :

— Als U de beenen bedoelt — die zijn nog het beste wat het paard heeft ! Zij zijn wel een beetje lang, maar des te meer terrein dekken zij ! Kijkt U maar eens naar de spieren, en let op de manier waarop hij de achterhand onderbrengt ! Nog nooit heb ik zoiets gezien, bij zulke lange ledematen. Mijn waarde heer — dat paard dekt twaalf meters !

Nu, dat kon zelfs een man als Castor wel zien. Inderdaad bracht iedere gallopsprong het zonderling gevlechte paard op zijn minst twaalf meter verder.

Op dat ogenblik stormde het dier opnieuw

voorbij, en men hoorde het ook ademen, maar niet blaten of steunen, zooals men toch verwacht zou kunnen hebben, nadat het een kilometer in de beenen had !

De man naast Mijnheer Castor keek het paard met verlangende blikken na en zuchtte :

— Als ik er maar het geld voor had liggen, geen seconde bedacht ik mij !

— Dus je kunt mij eerlijk aanraden, Drexler, Cesar de Bazan te koopen ?

— Mijnheer Castor, ik zou alle omgang met U afzweren, ik zou U niet willen kennen op de renbaan, als U deze gelegenheid liet voorbijgaan. Ik heb gehoord dat het paard voor 12.000 te krijgen is, en het is een koopje, geloof mij. Over zes maanden weigert U er een bod van 20.000 op.

— Maar zou Lord Aberdeen het paard willen afstaan, denkt U ?

Drexler keek den ander verwonderd aan en antwoordde :

— Lord Aberdeen ? Die bezit het al bijna sedert een week niet meer en misschien wel langer. Wel, Cesar de Bazan is al door vijf of zes handen gegaan, naar ik hoor, en telkens voor een hooger prijs verkocht. Als U er niet gauw bij is, wordt het binnen een week vierduizend pond duurder geprijsd ! U moet niet vergeten dat bij iedere verwisseling van eigenaar de bekendheid groter wordt ! En nu stil, want daar komt geloof ik de tegenwoordige bezitter aanwandelen, en hij zou het ons misschien zeer kwalijk nemen, als hij ons hier aantrof, nu we ongevraagd zijn grondgebied betreden hebben en hier staan af te neuzen hoe Cesar de Bazan wordt ingereden !

Inderdaad kwam er uit de richting van het huis een man aanwandelen, gekleed in een oude, gemakkelijke jas, een slappen hoed op het hoofd, putties, en een karwats in de hand, tamelijk zwaarhijvig en plomp en met een onaangenaam gezicht.

En in dat gezicht moest hij bijzondere scherpe oogen hebben want het duurde geen vijf minuten of hij had de twee mannen in het oog gekregen, en onmiddellijk stak hij de hand op, en maakte woedende gebaren tegen den knaap, die het paard dadelijk inhield.

De landeigenaar had een doordringende ver-klinkende stem en al was hij nog een zestigtal meters verwijderd, Drexler en Castor hoorden hem heel goed toen hij bulderde :

— Wat moeten jullie hier ? Ga weg van mijn grond ! Moet ik mijn honden op jullie afsturen, vervloekte spionnen ?

— Deksel, dat is een vervaarlijk heerschap,

zeide Castor benauwd. Hij ziet er uit of hij het meent!

— Laten wij dan maar te voorschijn komen, dat is het beste meende Drexler op gedempten toon — en denk er om — beginnen met hoogstens achtduizend! Niet verder gaan dan twaalfduizend op zijn hoogst nog vijfhonderd er op toe. Ik zal U wel helpen, en het paard afkammen! Wij zullen den prijs wel drukken, laat dat maar aan mij over.

Zij waren ondertusschen den toornigen landeigenaar zoo dicht genaderd, dat zij moesten zwijgen. Castor nam hoffelijk zijn hoed af, verre van gerust bij het zien van de borstelige wenkbrauwen en de vervaarlijke nooit in rust zijnde zweep en begon hakkelend:

— Wij waren hier — omdat wij gehoord hadden — Cesar de Bazan — is het paard soms te koop?

— Te koop? herhaalde de landeigenaar op een toon van ongelooft. Waarom vraagt U niet of ik mijn vader en mijn moeder te koop aanbied? Wie heeft U wijs gemaakt dat ik mijn paard wilde verkoopen?

De zaak is — ik had zooiets gehoord — hakte Castor schuw naar de zweep ziende, die striemend door de lucht zwaaide, maar als U mij te lastig vindt of te onbescheiden....

Op dit oogenblik kwam Drexler hem te hulp, duwde hem eenigszins terzijde, en begon rustig op zijn zware, zwarte sigaar kauwend en wijdbeens geplant op zijn sterke eenigszins kromme beenen:

— Mijnheer, wij vinden ons zelf volstrekt niet onbescheiden. Wij komen niets anders doen, dan U voorstellen, Cesar de Bazan te verkoopen. U heeft het zelf ook wel gekocht van een ander, die toch evenmin zoo woedend zal zijn geworden!

De logica van deze redeneering scheen den toornigen man te treffen, want hij zei een weinig verbluft:

— Dat is waar — hij was zoo mak als een lam, maar jullie hebben staan loeren, en dat bevalt me niet. In ieder geval zullen jullie wel hebben gezien dat dat paard loopen kan?

— Wij hebben in de eerste plaats gezien, dat het een paard is voor een kijktentje mijnheer, antwoordde Drexler kalm. Het is, tusschen ons gezegd en gebleven een misbaksel. Het is een paard als een nachtmerrie, als ik mij zoo mag uitdrukken.

De landeigenaar werd purperrood van kwaadheid, de zweep begon weer te kwispelen en de man zei ruw:

— Wat doe je dan hier? En wat kan het mij schelen of dat paard geen schoonheid is? Loopt hij soms op zijn oogen of zijn staart? Neen, hij loopt op zijn beenen! En heeft U die soms ooit zoo mooi en zoo lang gezien? Wijst U mij een van de Tillergirls die zulke beenen heeft. Kort goed, wat betaalt U?

Castor was zoo overbluft door de plotselinge vraag dat hij geen antwoord wist, maar Drexler had meer omgegaan met groot grondbezitters en hij zei dus zeer rustig:

— Mijn opdrachtgever wil zesduizend pond betalen, mijnheer!

De zwaar gebouwde man keek Drexler een oogenblik ernstig en aandachtig aan en zeide toen, zich blijkbaar met moeite inhoudend:

— Kunt U zich nog herinneren door welk hek U hier clandestien is binnengekomen? Zoek het dan zoo gauw mogelijk weer op en doe het goed achter U dicht, het is geen speelgoedwinkel of een uitdragerij. Derdehandsartikelen verkoop ik niet.

Hij draaide zich eens om om heen te gaan maar Drexler hernam rustig:

— Als je zesduizend te weinig vindt, noemt U dan eens prijs, mijn principaal wil het paard graag hebben — maar hij zal niet sterven aan een hartkwaal als hij het niet krijgt. Er zijn meer hardlopende paarden in Engeland en mooiere.

— Wat moet ik na zulk een bespottelijk bedrag zeggen, wilde de landeigenaar weten. Zesduizend pond en tien shilling? Vooruit, ga mijn land af.

— Mijn principaal wil zevenduizend betalen.

— Geen acht- en geen negen- en geen tienduizend, bulderde de vertoornde renstalbezitter. Wij doen hier niet aan snoepwinkel-prijzen, dat paard leeft en het is niet opgezet, zooals U schijnt te hebben gedacht. Heeft U een besluit genomen?

Drexler en Castor hadden een snellen blik gewisseld en de eerste zeide:

— Mijnheer, mijn principaal wil tot elfduizend pond gaan en geen cent meer. Mij dunkt dat het goed betaald is voor het bezit van een paard, dat een eigenaar tot de risée van Londen maakt. Men zal denken hij een honden- en apenspel wil gaan oprichten. Elfduizend pond sterling.

— Goed! Voor twaalfduizend kunt U het dus krijgen, zeide de eigenaar langs zijn neus. Voor minder sta ik het niet af.

— Dan verdient U binnen twee dagen duizend pond, mijnheer Hastings, want U heeft

het van Chandeley gekocht !

— Dat kan — ofschoon Chandeley zijn mond wel had kunnen houden, zeide Hastings kalm. Maar U zult zelf wel begrijpen dat ik geen paarden verhandel voor mijn plezier. Ik vind een winst van duizend pond redelijk.

Drexler haalde de schouders op. Hij was te lang in het vak om niet te weten dat dergelijke winsten bij den handel in renpaarden iets heel gewoons zijn.

— Ik maak geen aanmerking, zeide hij. Twaalfduizend dus. Vindt U het goed, mijnheer Castor ?

Castor knikte bevestigend. Het was een zeer hooge som, maar hij wist toch ook wel genoegzaam van paarden om overtuigd te zijn dat hij hier een waar koopje had gedaan.

Het paard was niet alleen bijzonder snel, maar het beschikte over een uithoudingsvermogen, een stel longen, dat het als het ware voorbestemde, om zijn bezitter vele duizenden ponden te laten verdienen.

— Een oogenblikje ! hernam Hastings. Ik zei daar twaalfduizend pond — maar ik heb een voorwaarde. Geen gezeur met cheques — daar wil ik niet van weten. Contante betaling, direct na levering. U kunt het paard eerst door een veearts laten onderzoeken, alle garantie van mijn kant. Vier dagen tijds om te beslissen. Betaling op den vijfden dag. Is de koopsom er op den zesden niet dan neem ik het paard retour ? Accoord ?

Castor wilde tegenstribbelen, want die voorwaarden leken hem tamelijk streng en lastig te vervullen, maar Drexler stootte hem ongemerkt aan, en hij stemde toe.

— Ik zal vandaag een veearts zenden, keurt hij het paard goed, dan verwacht ik het morgen afgeleverd in mijn eigen stal, in een speciale wagen, denk er om ! Geen vervoer in een gewone vrachtauto, zoodat ik het paard onbeschadigd in handen krijg. Hier is het adres van mijn villa in Suffolk, twee uur sporens hier vandaan, zooals U weet.

— Het beestje wordt franco aan huis bezorgd, spotte Hastings. In watten verpakt en met een gebruiksaanwijzing.

— Hoe wilt U het geld ontvangen ?

— Wel, dat komt U me eenvoudig brengen ! Laten we zeggen — het is nu Maandag — U betaalt mij het bedrag tegen kwitantie Vrijdagmiddag om twee uur.

— In het huis dat ik daar zie, tusschen de boomen ?

— Waar dacht U anders — in „Het Vergulde Anker” bij een hooiberg ?

— Goed, goed ! viel Drexler de beide mannen haastig in de rede, vreezend dat zijn principaal alles nog zou bederven en hem de vrij aanzienlijke commissie zou ontgaan.

— Nu, dan kunt U Cesar de Bazan al als Uw eigendom beschouwen — op een kleinigheidje na ! zeide Hastings, sloeg met zijn karrewats tegen zijn pet, scheen zich nog even te bedenken of hij den kooper toch niet minstens een glas port moest aanbieden, kwam tot de slotsom, dat dit volmaakt overbodig was, en richtte zijn zware schreden weer naar zijn woning, om het volgende oogenblik tusschen de boomen te verdwijnen.

De twee mannen volgden den zonderlingen zakenman zoover zij konden met den blik en zagen toen elkander vragend aan.

Drexler was de eerste die begon te lachen met een kort, niet zeer vriendelijk lachje en toen schouderophalend zeide :

— Een zonderling heerschap — maar het komt er niet op aan — gij hebt in ieder geval Uw paard !

— Als ik maar geen spijt van den koop krijg, bromde Castor verdrietig.

— Wat dat betreft kan ik U volkomen geruststellen — ik heb honderden paarden gezien in mijn leven, maar nog maar zelden een paard als dit ! Ik wil U wel eerlijk verklaren dat ik mij die buit niet zou hebben laten ontsnappen — als mijn beroep mij wat meer opleverde dan een behoorlijke boterham. Cesar de Bazan is een goudmijn, daarvoor durf ik mijn hand in het vuur steken.

— Maar die voorwaarde van betaling — in contanten bevalt mij weinig ! hernam Castor hoofdschuddend. Ik ben altijd gewoon, in cheques te betalen en niemand heeft het nog ooit gewaagd, de waarde van mijn handtekening in twijfel te trekken.

— Die boeren hebben altijd van die bijzonderheden, besloot Drexler zijn breede schouders ophalend. Wat kan het U schelen als dat paard maar in uw stal komt te staan. Hebt hij althans een goede trainer ? Want ik kan U zeggen dat Cesar dien volmaakt waard is ! Neem den besten dien gij krijgen kunt, al zou hij U duizend guinjes voor het seizoen kosten !

Castor trok een pijnlijk gezicht, als iemand die een plotselingen aanval van kiespijn krijgt, en wreef zich eens langs de kin.

— Ik kan mij niet begrijpen dat een hard loopend paard nog een man boven zich moet hebben, dat hem leert, hoe hij het best hard loopt ! Ik dacht dat een paard dat zelf wel wist, en dan 1000 pond voor een half jaar.

Drexler wierp Castor een verwonderden blik

toe en hernam :

— Gij hebt mij toch gezegd dat gij een renstal hield, mijnheer Castor? Hoe hebt gij het dan tot dusverre aangelegd ?

— Een renstal is wat veel gezegd — ik had een enkel paard !

— Hoe heette het ?

— Rumsteak ! antwoordde Castor mompelend.

De paardendeskundige liet een zacht gefluit hooren, dat waarschijnlijk een lachje moest verbergen en zeide toen :

— Ik heb van dat paard gehoord ! Ik heb het zelf wel eens gezien maar de naam van den eigenaar was mij ontgaan. Het komt — niet voor als eerste aan, nietwaar ?

— Nooit eerder dan als nummer 7 ! gromde de eigenaar.

— Nu, dat is het resultaat van Uw — Uw — zuinigheid, mijnheer Castor. Wat mij betreft kon Rumsteak even goed van taaitaai zijn gemaakt, het zij zonder boosaardigheid opgemerkt, maar een werkelijk goede trainer had toch nog wel iets meer uit het dier kunnen halen. Wien hebt gij ?

— Tim Marsfield ! antwoordde Castor kortaf.

Drexler opende de mond om nog iets te zeggen. Hij wist dat die Marsfield een dronkenlap was en daardoor onbekwaam voor zijn werk, en dat hij bovendien geen verstand had van paarden — maar wat men dan paarden pleegt te noemen. Hij bedacht echter dat de man aan zijn zijde hem zooveel een niet onaardig commissieloon had laten verdienen, en daarom deed hij er het zwijgen toe en zeide alleen nog maar iets van „er zijn betere te krijgen”.

Zwijgend wandelden zij dus naast elkander weder naar het hek, hetwelk Drexler op onwettige wijze had geopend en liepen toe op den auto, die daar op eenigen afstand stond te wachten, terwijl de chauffeur met de handen op den rug heen en weer liep.

De man opende dadelijk het portier voor zijn meester, die zich tot Drexler wendde met de vraag :

— Rijdt gij mede naar Reading ?

De paardenkenner trok een teleurgesteld gezicht en zeide :

— Ik zou toestemmend geantwoord hebben als gij weer naar Londen terug zoudt terugrijden mijnheer Castor. Ik heb echter in Reading niets te zoeken. Ik zal dan maar den trein nemen.

— Maar gij kunt mijn „Rumsteak” eens zien en er uw oordeel over zeggen.

— Ik ken het paard mijnheer Castor en mijn oordeel heb ik al gevestigd ! Rumsteak is een voortreffelijk paard — op een foto en als breloque aan een horlogeketting. Op de renbaan echter voldoet hij minder. Ik hoop u morgen in Londen te kunnen bezoeken — ter regeling van onze zaken !

— Pardon, mijnheer Drexler, maar ik keer pas over vijf dagen naar Londen terug. Ik hoop overigens dat gij wel zult willen wachten tot het paard in mijn stal staat. Ik dacht dat dit het gebruik was.

— Zooals gij wilt — mijnheer Castor, zeide Drexler kortaf. Ik vertrouw U wel. Wij zullen dus zeggen over zes dagen in Londen. Adieu en veel geluk met uw aankoop.

Castor stapte in zijn auto, die gemakkelijk ruimte had geboden aan zes personen, en het voertuig reed weg.

Drexler bleef het een oogenblik nazien, en mompelde, met zijn wandelstok zwaaiend :

— De gekken trekken vaak de kaart — maar niets steeds ! Daar rijdt een man weg die geen vetlok van een scheerkwast kan onderscheiden, ja nauwelijks een paard van een kameel, en die daar door zijn geld in het bezit meent te komen van het snelste paard dat er misschien in heel Wales te vinden is — en waarschijnlijk in heel Engeland ! We zullen zien, mijnheer Castor — we zullen zien !

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten :

NORTH STATE
GOLD DOLLAR

CLYSMA No. 30
MAVRIDES TURKISH

PIRATE

HOOFDSTUK VI.

HET HUIS VAN MIJNHEER HASTINGS.

Drie dagen later stond Cesar de Bazan heel rustig zijn haver te kauwen aan de zijde van den ongeluksvogel Rumsteak in den vrij ruimen stal op het landgoed van Castor. Het paard scheen er zich wonderwel op zijn gemak te gevoelen. Het had dadelijk de bewondering van den eenigen staljongen die mijnheer Castor er op na hield en van den trainer Marshfield die de effectenhandelaar in dienst had gehouden. Wat den laatste betreft — hij had toch nog wel zooveel begrip van paarden dat hij onmiddellijk zag welke mogelijkheden er scholen in dit hoogbeenige korthoofdige en zonderling gevlekte paard met zijn staart als een plumeau en zijn zeeegroene allesbehalve vriendelijke oogen.

Mijnheer Marshfield had dadelijk gezegd, tegen zijn rooden neus tikkend :

— Het is stellig een valsch kreng, en hij ziet er uit als een kat die vier dagen in het water heeft gelegen, maar loopen kan hij, dat staat vast.

Den dag nadat het paard gekomen was en nadat het gekeurd was door den veerts die het volmaakt gezond had bevonden voorzag mijnheer Castor zich van het noodige bedrag, en van nog iets extra's tezamen bijna veertien-duizend pond, stak dat zorgvuldig in zijn portefeuille, borg die portefeuille in een binnenzak van zijn vest, waarover hij zijn zwart jaquet en zijn regenjas behoedzaam dichtknoopte, en begaf zich toen opnieuw met zijn twoseater van Reading naar het kleine plaatsje Suffolk teneinde de overeengekomen koopsom te gaan betalen.

De rit duurde omstreeks anderhalf uur, en toen stond de auto weer stil op hetzelfde punt, waar de eigenaar hem eenige dagen tevoren had laten wachten.

Hij volgde ook denzelfden weg, opende het hek, liep dwars door een moestuin en een boomgaard, liep eenigen tijd langs een hoogen heg, en toen langs den rand van de oefenbaan die daar nu stil en verlaten lag, zonder dat een leven wezen te zien viel, met uitzondering van een bonte kraai die mijnheer Castor onbeschaamd aankeek, toen die langs het smalle voetpad voortliep in de richting van het eenzame kleine landhuis.

En onder het voortloopen viel hem opnieuw de groote stilte op die hier heerschte.

Het huis moest bijzonder afgelegen liggen. Van bureu viel niets te bespeuren. Waarschijnlijk moest men uren loopen, alvorens weer een tweede huis aan te treffen.

De grond was woest en voor het grootste gedeelte lagen de akkers braak. Ver strekte het bosch zich uit, met slechts enkele begaanbare paden, waarvan er een langs het kleine eenvoudige buitenhuis voerde.

Er was maar een enkel klein bijgebouw, een soort van schuur, dat tevens als stal kon dienst doen, en dat was alles.

Voor een heel kort oogenblik kreeg mijnheer Castor een hoogst onaangenaam gevoel toen hij in die eenzaamheid geheel alleen toeliep op dat huis dat er geheel verlaten uitzag.

Toen bedacht hij twee dingen die hem weer deden glimlachen. Ten eerste was het klaarlichte dag en ten tweede deed het er eigenlijk niets toe, als men hem hier op deze eenzame plek zou rooven van geld, dat hij binnen tien minuten toch zou moeten afstaan.

Het is waar dat hij in het eerste geval het kostbare paard weer zou moeten teruggeven, want hij gevoelde bitter weinig lust, voor de tweede maal zulk een hoog bedrag te moeten neertellen voor een nog jong dier, dat toch wel eens, ondanks de voorspellingen van kennissen niet kon voldoen aan de hooge verwachtingen.

Hij keek eens rond maar zag volstrekt niemand.

Toch wist hij dat Hastings op hem moest wachten, want dag en uur waren nauwkeurig afgesproken.

Maar toen hij nog een meter of tien van het huis verwijderd was ging de voordeur open en Hastings kwam op den drempel staan, zwaar en vierkant, met zijn pijp tusschen zijn gele tanden en zijn handen in zijn zakken, de onafscheide karwats in de schacht van een van zijn hooge laarzen gestoken.

— Kom er maar in ! riep hij op zijn ruwe manier.

Castor naderde, en Hastings maakte plaats voor hem, en deed hem binnentreden in een tamelijk eenvoudig gemeubeld maar niet ongezellig vertrek, met een enkel, hoog raam.

Dicht bij het raam stond een kleine schrijftafel met papieren overdekt.

Aan de wanden hingen een paar afbeeldingen van renpaarden, kostbare fokstieren en be-

kroonde schapen.

Voor het raam hing een vrij groote kooi met een merel erin die lustig zong.

Er lag een Japansche mat op den vloer, en de zon scheen naar binnen, tusschen de tulle gordijnen door, en dat vooral maakte het vertrek zoo aangenaam en vroolijk.

Hastings had de deur weer gesloten, klopte zijn pijp uit in den haard, vol uitgebrande asch van den vorigen winter, en schoof toen den bezoeker een doos met sigaretten toe, met de woorden :

— U zult wel geen pijpen rooken, mijnheer Castor, maar die sigaretten zijn best. Castor nam vrij onverschillig een van de sigaretten, stak ze aan, en ontknoopte zijn jas.

Hij haalde de portefeuille tevoorschijn, maar voor hij het geld begon af te tellen, zeide hij, wantrouwig zooals steeds :

— Gij hebt toch zeker een kwitantie gereed-gemaakt ?

— Waar ziet U mij voor aan ? Hier ligt ze al. Met een heele stamboom van Cesar de Bazan erop vermeld ! Zijn vader was een winner, die voor dertigduizend guinjes aan Baron Rothschild werd verkocht een jaar of vier geleden, zijn moeder is als fok-merrie onbetaalbaar geweest. Het paard is nu op dit oogenblik nog in het bezit van de Afgahan, die het dier voor geen millioenen zou willen afstaan.

Hastings was opgestaan en had de quitantie, die inderdaad den geheelen stamboom van het verkochte paard vermeldde, tot in het zevende geslacht, voor zijnen koper neergelegd die ze opnam en nauwkeurig bekeek.

De lezing scheen hem te voldoen, want hij bromde iets, deed een trek aan zijn zooveen aangestoken sigaret, tastte nogmaals naar zijn portefeuille, maar liet het voorwerp weer terug-glijden in zijn zak en begon op een vertrouwelijke toon :

— Zeg mij eens, mijnheer Hastings — is die koopsom wel definitief ?

— Definitief ? herhaalde de paardenhandelaar met gefronste wenkbrauwen. Zoudt gij er soms nog minder voor willen betalen ? Twaalfduizend pond sterling voor een paard als Cesar de Bazan is een peulschil, dat zult U zelf spoedig genoeg merken !

— Dat is nog de vraag ! hield Mijnheer Castor koppig vol. Zooveel verstand heb ik nu weer niet van renpaarden. Ik moet afgaan op de verzekeringen van een expert, dien ik volstrekt niet ken, en die bijvoorbeeld heel goed . . . Men hoort tegenwoordig zooveel van knoeierijen bij den verkoop van paarden . . .

Hastings keek zijn bezoeker koeltjes aan en zei rustig :

— U kunt nog van idee veranderen, Mijnheer. Als U soms den koop ongedaan wilt maken, dan laat ik nog in den loop van den dag het paard terughalen. Ik vind er gemakkelijk een andere koper voor, die misschien nog wel iets meer wil betalen.

Castor had reeds berouw van zijn woorden, vouwde haastig de kwitantie op, stak ze in zijn binnenzak en zei :

— Ik waag het er op ! Ik heb algemeen gehoord dat het paard werkelijk zeer veel belooft. Maar vertel mij eens — waarom ontdeed Lord William Aberdeen zich eigenlijk van het dier ?

— Waarschijnlijk omdat hij paarden genoeg heeft, die misschien wel bijna even snel zijn ! antwoordde Hasting schouderophalend.

— Maar waarom ont deden de anderen die het dier kochten zich weer zoo snel van Cesar ?

— Waarde heer, ik ben geen gedachten-lezer ! antwoordde Hastings norsch. U is immers effectenhandelaar ? Ik zou met evenveel recht kunnen vragen, waarom U om tien uur in den morgen olieaandeelen koopt, die U om half elf weer van de hand doet ! Olie of renpaarden — het is allebei een gokje. Als U terug wilt krabbelen . . .

Het gebaar van Mijnheer Castor was wel-sprekend genoeg. Hij haalde vastberaden zijn dikke portefeuille tevoorschijn, en begon ijverig de bankbiljetten, in hoofdzaak van honderd pond sterling op de gladde, blijkbaar nieuwe tafel uit te tellen.

Halverwege hield hij op, wreef over zijn voorhoofd, waarop een paar zweetdruppeltjes stonden, en zeide :

— Hebt gij soms iets te drinken, mijn waarde Hastings ? Ik heb een verbazende dorst gekregen — en het lijkt mij hier ook zeer warm toe. Wat is dat voor een soort sigaret ?

— Die worden in Afrika voor mij gemaakt, mijnheer Castor, antwoordde Hastings kortaf. Een heel bijzonder soort. Ik zal U een glas limonade brengen.

— Moet gij hier maar alles zelf doen ? Hebt gij dan in het geheel geen bediende ?

— Een slechts — en die is op dit oogenblik niet thuis. Mijn huis is niet groot, en wij kunnen het zeer goed tezamen af.

— Gij woont hier zeker nog niet lang ? ? Alles ziet er nog zoo nieuw en glanzend uit.

— Nauwelijks veertien dagen !

— Hoeveel kamers telt het huis ?

— Vier in het geheel — hier is Uw limonade.

Hastings schoof hem het glas toe, en Castor dronk haastig.

Maar toen was hij vergeten hoe ver hij was, en ongeduldig schoof hij de bankbiljetten weer bijeen en begon opnieuw.

Doch ditmaal kwam hij niet eens tot aan de helft.

Hij bleef zitten met een bankbiljet in zijn hand, mompelde iets onverstaanbaars, sloot even de oogen, maakte ze met inspanning van alle krachten weer open, en toen vielen zij opnieuw dicht en het bankbiljet gleed uit zijn machteloze vingers op het tafelblad.

Hastings had hem zeer rustig gadeslagen, bij de tafel gezeten, en stond nu op.

Het volgende deed hij vlug, maar zonder een spoor van overhaasting.

Hij nam de half opgerookte sigaret uit de vingers van Castor, stak een kaars aan, liet de sigaret geheel verteren en ving de asch zorgvuldig op in het aschbakje, dat hij vervolgens buiten het raam ledigde, waar de vrij krachtige wind de weinige overblijfselen aanstonds verspreidde.

Vervolgens schoof hij kalm de bankbiljetten weer in de portefeuille, liet die in zijn zak glijden en zeide tot den man die hem niet meer kon hooren :

— Dat was dus de koopsom plus tweeduizend pond, schelm ! Maar hiermede is de grap nog niet uit, denk dat maar niet. Integendeel, zij begint pas goed !

Hij trad op het raam toe en blies op een zilveren fluitje, dat een doordringend geluid liet hooren.

Eenige minuten later klonk het geluid van naderende schreden, en een zwaargebouwd, krachtig man vertoonde zich in de deuropening.

Dat was James Henderson, de trouwe chauffeur en helper van den grooten avonturier.

De reus moest zijn orders reeds van tevoren hebben ontvangen, want zonder iets te zeggen nam hij den bewusteloozen Castor in zijn sterke armen, en droeg hem als een kind naar buiten.

Met het slappe lichaam tegen zich aangedrukt liep hij met groote stappen over het nauwelijks gebaande pad tot aan een plek waar een auto stond, die moeite genoeg moest hebben gehad, tot deze afgezonderde plek door te dringen, langs een weg, die eigenlijk in het geheel geen weg was.

Wat verder stond de verlaten tweezitter van Castor, glimmend van nieuwhed.

En achter het stuurwiel van den grooten vrachtwagen zat Brand, een beetje ongerust, zeer eenvoudig gekleed en met een goedkope

regenjas aan, die lachend vroeg :

— Is het programma tot dusverre zonder haperingen afgewerkt ?

— Hij werkte mede alsof hij zijn rol wekenlang had ingestudeerd, antwoordde Hastings met een kort lachje. Leg hem daar zoolang neer — in de eerste uren zal hij stellig niet ontwaken. En nu vlug aan het werk — ik wensch dat binnen het uur alles afgelopen zal zijn !

Het was omstreeks half vijf in den middag, toen Mijnheer Castor terugkeerde tot het besef van het leven. Zeer aangenaam was de gewaardwording niet, die hij daarbij ondervond.

Hij lag op een harden grond, achter een heg, en hij had een zwaar, drukkend gevoel achter in zijn hoofd, en een akelige smaak in zijn mond.

Hij keek eerst voor zich uit, zag niets dan graan, keek toen links en rechts en zag niets dan boomen en gras, en toen hij achter zich wilde zien, prikte hij zijn neus bijna aan de doorns in de heg.

Hij kwam dus op zijn knieën liggen, kwam toen wankelend overeind, totdat hij over de heg kon heen zien, en bemerkte op eenigen afstand een klein boerenhuis, dat temidden van welige akkers lag.

Mijnheer Castor liet nu een ongearticuleerde klank hooren, slikte eens, wreef zijn lorgnet op, die hij naast zich op den grond vond liggen, plaatste hem op zijn haviksneus en tuurde in de grootste verbazing opnieuw naar dat huis, dat hij zich volstrekt niet herinnerde.

Hij wilde zich overtuigen hoe laat het was, en hij greep mis — of liever hij greep in het geheel niets, want zijn gouden horloge was verdwenen. Hetzelfde gold voor zijn twee ringen, die men hem blijkbaar met eenig geweld had ontrukkt, want een van zijn vingers bloedde.

Toen tastte hij naar zijn dasspeld en vond ze niet, en tenslotte ging zijn bevende hand naar zijn binnenzak en keerde aarzelend en geheel ledig weer terug.

En langzaam, heel langzaam keerde het bewustzijn terug in de nog doffe hersens van mijnheer Castor.

Op dat terugkeerend besef reageerde hij in de eerste plaats met een luidruchtige krachtterm, die twintig meters verder een verschrikt eenhoortje vliegensvlug tegen den stam van een eikenboom opjoeg, van welks middelste takken het diertje nieuwsgierig en ongerust bleef kijken naar dien verstoorder van de landelijke rust, die hier steeds placht te heerschen.

Mijnheer Castor zocht zijn hoed, en zijn overjas bijeen die op eenigen afstand lagen, waarbij

hij tot de onaangename ontdekking kwam, dat hij wankelde als een dronkaard, wikkelde het fijne zakdoekje uit zijn borstzak om zijn gekwetste vinger, en toog op weg naar de boerenwoning, die hij niet zonder moeite, en na een kwartier ongeveer bereikte.

Op den drempel van het huis stond een boer, gebogen door ouderdom, die met eenig wantrouwen keek naar dien eenzamen wandelaar met zijn bemorste kleederen, zijn gedeukten hoed en zijn eigenaardige gang, en Castor stelde hem dadelijk de vraag :

— Hoe kan ik hier het vlugst naar het huis van Hastings komen ? — ben bestolen !

— Wat-zeg-ie ? Hoort u de naam ? Hastings vroeg de oude boer met zijn hand achter het oor. Nooit van gehoord !

— Komaan oudje — houdt me niet voor den gek ! Hastings, de paardenhandelaar.

— Wij handelen hier niet in paarden ! antwoordde de boer grof. Aan die gekkigheid doen we hier niet. Dertig jaren terug heb ik wel een Hastings gekend, maar die ligt in Vlaanderen, met twee meter aarde bovenop zich.

Op dat oogenblik kwam er een veel jongere, frissche vrouw uit het huis naar buiten, die juist haar mouwen neertrok over haar armen, en de rest van zeepsop aan haar rok afveegde.

Ook zij keek niet zonder wantrouwen naar dien fijnen stadsheer, die daar zoo raar stond te zwaaien bij het kleine hekje van het erf, en de oude man begon dadelijk :

— Die mijnheer vraagt naar Hastings — maar die vindt hij op een plaats waar het heel wat warmer is dan hier, als er nog rechtvaardigheid is in de wereld. Van de dooien niets dan goeds — maar hij was een zuiper en een gemeen vloekbeest !

— Ik bedoel Hastings de paardenkooper, juffrouw ! zeide Castor op zijn beminlijksten toon. Er is iets met mij gebeurd in zijn huis — en ik wil er met de politie op af. Ik ben van alles bestolen en beroofd — ik mis mijn portefeuille, mijn horloge, mijn ringen, mijn dasspeld !

— Heeft mijnheer in „De Drie Kruikjes” gezeten ? vroeg de oude boer grijnslachend.

— Je denkt toch niet dat ik dronken ben, kerel ? vroeg Castor woedend. Ik zeg je dat ik ben uitgeplunderd.

— Dat kan die havelooze zwerver wel gedaan hebben, die vannacht in onzen hooiberg heeft geslapen, meende de jonge vrouw. Maar ik moet U zeggen dat ik erg verbaasd ben, mijnheer ! Want zulke fijne menschen uit de stad zien we hier niet vaak ! Als U bedenkt dat we hier zoowat een uur van Cambridge af zijn.

Castor meende niet goed verstaan te hebben.

— Van Cambridge ? herhaalde hij toonloos. Wat heb ik in Cambridge te maken ?

— Net wat ik zei ! grinnikte de oude boer, terwijl hij zijn drie gele tanden liet zien. Mijnheer heeft te lang in de „Koppel Paarden” gezeten. Dat is op den weg van hier naar stad ! Maar in „De Roode Ton” hebben ze ook best bier. Maar je mot er niet te veel van drinken. Als Mijnheer soms even wil uitrusten ?

Maar Castor stond daar als versuft, met zijn hand tegen zijn voorhoofd gedrukt, en herhaalde maar wezenloos :

— Cambridge ? Wel voor den duivel — Cambridge ? Ik moet in Reading zijn ! Dicht bij tenminste.

Er kwam een wat angstige uitdrukking op het knappe frissche gezicht van de vrouw, zij deed een paar stappen in de richting van het veilige huis, en vroeg aarzelend :

— Heeft mijnheer soms met zijn bloote hoofd in de zon gezeten ? Wil ik een dokter opbellen ? Wij hebben hier telefoon !

— Naar den duivel met je dokter, schreeuwde Castor plotseling woest. Ik heb geen dokter nodig, maar een politieagent ! En vervolgens een auto en een chauffeur ! Zweer je me, dat ik hier in de buurt van Cambridge ben ?

— Een uurke gaans, mijnheer ! gaf de oude boer ten antwoord, die het geval bijzonder grappig scheen te vinden. Een glas water zal U opknappen.

Castor beheerschte zich uit alle macht en poogde vriendelijk tot de vrouw te zeggen :

— Luister eens, boerin ! Ik ben niet gek, en ik ben evenmin dronken. Ik ben alleen maar uitgeplunderd, en dat gebeurde — hoe laat is het ?

— Temee zal het vijf uur zijn, mijnheer !

— Dat gebeurde dan een uur of drie geleden, niet ver van Reading ! Ik ben bestolen in het huis van een zekeren Hastings — en hij zal er voor boeten, als ik er iets aan doen kan ! Bel dus geen dokter voor me op, maar bestel een auto uit Cambridge !

— Maar zij hebben je alles afgegapt ! riep de oude boer, zich op zijn magere dijen slaande van pret. Waarmee wil je de auto betalen ?

Castor begon met koortsachtige haast al zijn zakken te doorzoeken en hij vond in een zijzakje van zijn vest nog wat zilvergeld, samen ongeveer nog een half pond sterling. Dat moet ruimschoots voldoende zijn. Het kan niet meer zijn dan een uur of anderhalf met een goeden wagen ! Wat ik je bidden mag, boer, bezorg mij spoedig een wagen en ik zal het je weten te vergelden.

Cambridge ! Het is er om dol van te worden.

Het was de jonge vrouw die de telefoon in werking stelde, en een kwartier later ongeveer zag de van ongeduld schuimbekkende Castor over den grindweg een auto komen, die eerst alle kronkels moest volgen, voor hij tenslotte stil hield voor de eenzame hoeve.

— Jullie wonen hier van God en de menschen verlaten ! pruttelde de chauffeur. Ik heb wel tien keer naar den weg moeten vragen. Is het voor Mijnheer ?

En ook deze waardige man keek wantrouwend naar Castor, die op dat oogenblik ook een alles-behalve vertrouwenswekkenden indruk maakte, met zijn gehavende, bemodderde kleederen, zijn gescheurd vest en zijn bebloede zakdoek.

Ik ben Ralph Castor uit Londen, zeide de effectenhandelaar, hooghartig. Je hoeft niet te vreezen dat je er schade bij zult lijden. Rijdt me zoo vlug als je kunt naar Reading. Daar zal ik je verder den weg wel wijzen.

De chauffeur scheen een kort oogenblik te aarzelen, want het was een zeer lange weg.

— Je krijgt een halve guinje fooi van mij, zoodra ik weer over geld kan beschikken — en dat zal ik, voor we twee uren verder zijn ! drong Castor aan.

— Stapt U dan maar in, mijnheer, zeide de chauffeur droogjes. Het zijn ook mijn zaken niet wat er met U gebeurd is.

Mijnheer Castor vond dat er volstrekt geen reden was om de boerin en haar oude vader ergens voor te bedanken — hij volstond dus met een kort hoofdknikje, en nam in de auto plaats.

Hij kortte zich den tijd van de rit zoo goed mogelijk, met de ergste verwenschingen aan het adres van Hastings en met overpeinzingen aangaande de wijze, waarom die sluwe schelm hem zoo ver uit de buurt had weten te brengen.

Het doel hiervan was hem niet recht duidelijk, en het was hem een zwakke troost, dat de schavuit in ieder geval niet meer dan 2000 pond zuivere winst had, als men het zoo mocht noemen, want de koopsom van het paard had hij hem toch moeten betalen.

Toen viel hem in, dat hij onderweg de politie moest waarschuwen, en hij liet de chauffeur stoppen in het eerste het beste dorp en bracht de politie te Reading omstandig op de hoogte van hetgeen hem in het huis van Hastings overkomen was. Men deed hem, zooals te verwachten was, de toezegging dat er dadelijk een grondig onderzoek zou worden ingesteld.

Castor van zijn kant verzekerde, dat hij op weg was naar de plek van de misdaad, zoo snel

„een oud vod van een huurauto” maar wilde loopen, en toen zette hij zijn reis voort in een stemming die gemakkelijker te begrijpen dan te beschrijven is.

Men bereikte Reading, en hier was de eerste gang van Castor naar een goeden kennis, wien hij haastig het gebeurde mededeelde, en van wien hij eenige tientallen ponden leende tot groote geruststelling van den chauffeur, die nu heel wat opgewekter op aanwijzing van Castor, zijn weg vervolgde.

Het was ongeveer zeven uur in den avond, toen de auto het kleine vlek verliet vanwaar Castor dienzelfden middag nog voorzien van zijn dikke portefeuille naar de eenzame hoeve van Hastings was getrokken.

De weg werd al spoedig slechter, de chauffeur begon weer te grommen, maar Castor dreef hem tot spoed aan, en vermeerderde de fooi met twee shillings.

Aldus aangespoord reed de chauffeur over boomstroken en puntige keien, over gedeelten zand en door vette klei, totdat Castor plotseling een schreeuw gaf.

Zijn spiedend oog had tusschen de boomen een groepje menschen gezien, en bij die menschen waren er vier of vijf die blauwe uniformen droegen.

— Dit is de plek waar ik met mijn auto heb stilgestaan ! riep hij tot de chauffeur. Stop hier maar !

De auto stond nog niet stil of Castor had de portier al opengeworpen, was op den grond gesprongen, snelde op het groepje menschen toe en zeide ademloos tot een der genniformen, dien hij als een inspecteur van politie herkende :

— Ik ben het slachtoffer Mijnheer. Ik ben de bestolene, mijn naam is Ralph Castor uit Londen. Ik mis veertienduizend pond, een nieuwen tweezitter, een echt Zwitsersch gouden horloge, twee ringen ter waarde van 140 pond sterling, en een dasspeld met een zwarte parel, die op 90 pond wordt geschat.

De inspecteur nam Castor eens scherp op, keek naar zijn gescheurd vest, naar zijn bebloedde vinger en zei toen :

— Wij hebben uw telefonische inlichting al een uur geleden gekregen, mijnheer Castor. U zegt dat de berooving plaats vond in het huis van een zekeren Hastings ?

— Zoo is het ! Vanmiddag om twee uur. De kerel heeft mij bedwelmd met een sigaret en

— Nu U dan toch hier bent, Mijnheer Castor — wilt U ons dat huis eens aanwijzen ? Ligt het hier in de buurt ? Wij zoeken er al een half

uur vruchteloos naar.

— Houdt U mij voor den gek, mijnheer ? schreeuwde Castor woedend. Gij hebt U toch maar om te draaien ! Het huis ligt hier geen vier minuten gaans vandaan ! Daar — tusschen die....

Castor hield eensklaps op en bleef als een zoutpilaar met uitgestrekte vingers en een

doodsbleek gelaat in dezelfde houding staan.

Er was ook wel reden voor zijn ontsteltenis, zijn schrik en zijn mateloze verbazing.

Want van het huis van Hastings was geen spoor meer te zien.

Het was verdwenen, alsof het door den grond was gezakt — of nog liever : alsof het alleen maar in zijn verbeelding had bestaan.

HOOFDSTUK VII.

HET PAARD DAT WON.

Mijnheer Castor liet een zacht kreunend geluid hooren dat wel iets op een snik geeliek en zei toen bijna onverstaanbaar :

— Zou ik soms slapen ? Daar stond het huis ! Daar — op die plek ! Zijn er dan geen menschen hier uit de streek, die het kunnen getuigen ?

— Er zijn er toevallig juist een half dozijn hier, mijnheer Castor, maar die verzekeren bij hoog en laag, dat hier nooit een hoeve geweest is en dat de boer die er hier een zou bouwen, rijp voor een gekkenhuis zou zijn, omdat de grond woest en steinig is, en geen enkele verstandige boer er ook maar een penny in zou steken. En van een Hastings hebben we nooit gehoord !

— Maar voor den drommel — er was een oefenbaan bij zijn huis, een groot weiland ! schreeuwde Castor die zich met moeite staande hield tegen een boom.

— Een weiland is er inderdaad, mijnheer Castor — maar dat is dan ook alles !

— Er was een omheining om van witte paaltjes !

— Als U één wit paaltje vindt mijnheer Castor, dan neem ik morgen mijn ontslag ! zeide de inspecteur koeltjes.

Zonder iets te zeggen stormde Castor voort tusschen de boomen, tot hij de heg bereikte, die hij niet lang geleden met den expert gevolgd had.

Spoedig wachtte hem de eerste slag. In die heg was wel een opening — maar het hekje dat die opening afsloot was er niet meer ! Daar lag de oefenbaan — maar zij was niet langer afgezet met een tachtigtal witgeschilderde paaltjes ! Hoogstens kon het scherpe oog hier en daar nog een kuiltje in den grond zien, waar misschien die paaltjes hadden kunnen staan — als ze er ooit geweest waren, waaraan hij nu zelf begon te twifelen.

Half versuft snelde hij terug naar de plek in het bosch, waar het huis had gestaan en hij vond een groot grasveld, hier en daar wat

vertreden — en dat was alles. Geen stukje hout, zoo groot als een lucifer, geen stukje steen dat zwaarder woog dan een paar grammen ! Niets dat ook maar eenigszins kon herinneren aan de aanwezigheid van een huis, dat er toch vijf uren tevoren nog had gestaan.

— Hier was het ! steunde hij, zoodra de inspecteur en zijn mannen weer binnen het bereik van zijn stem waren.

— Maar Mijnheer Castor — geen van die lieden hier, die toch uit de streek zijn, kan zich herinneren, hier ooit een huis te hebben gezien ! wierp de Inspecteur tegen. Gij wilt hen toch niet voor leugenaars uitmaken ? En een Hastings kent hier ook geen mensch. In geen jaren heeft iemand in deze woeste, afgelegen streek gewoond. Wie het bosch moet passeeren, neemt den gebaanden weg, die wel een kwartier van hier ligt. Kunt U zich niet vergissen ?

— Dan heb ik mij vanmorgen zeker ook vergist, toen ik dacht dat de zoon in het Oosten opkwam ! zeide Castor sarcastisch. Dan kan ik dus mijn eigen oogen niet meer gelooven, dan heb ik een lucifersdoosje aangezien voor een boerenhoeve, en dat strootje daar voor een oefenbaan. Maar er is een groot geluk, mijnheer — ik kan bewijzen wat ik zeg ! Ik heb iets tastbaars, dat U kan overtuigen — ik heb, de Heer zij geprezen, Cesar de Bazan !

— Dat heette in mijn tijd delirium tremens, zeide een der agenten zacht tot zijn collega.

Maar de agent bleef niet lang in deze dwaling, want Castor ging voort : en met dit paard zal ik winnen, mijne heeren, dat verzeker ik U !

— Dat is voor U te hopen, Mijnheer Castor ! zeide de inspecteur, die nog altijd stellig overtuigd was, met een gek of met een dronkaard te doen te hebben — tenminste, als men ook dat befaamde paard tenminste niet uit uw stal heeft gestolen.

Castor werd op het hooren van die woorden zóó bleek, dat de omstanders een oogenblik vreesden, hem flauw te zien vallen.

Hij herstelde zich met moeite, en zeide hakkend :

— Dat kan en dat wil ik niet aannemen. Als zulke boeven streken slagen Mijnheer, dan kan men evengoed de Engelsche politie afschaffen. En wie zou een paard durven stelen, dat zoo bekend is? Een paard dat er zoo vreemd uitziet?

— U kocht dat paard van een zekeren Hastings, Mijnheer Castor? vroeg de Inspecteur, die nu toch langzamerhand begon in te zien, dat de zaak wel eens zeer ernstig kon zijn?

— Dat deed ik! Werkelijk, ik ben niet krankzinnig.

— Dan moet hij U natuurlijk een kwitantie hebben gegeven voor het overeengekomen bedrag?

Castor maakte een snelle beweging naar zijn binnenzak, maar liet dadelijk die hand weer zakken en zeide moedeloos :

— Ik heb geen kwitantie! Vóór ik die bij mij kon steken moet ik bewusteloos zijn gemaakt. Hastings gaf mij een sigaret te rooken en die moet het mij hebben aangedaan. Het is een groot geluk dat ik tenminste nog een getuige heb, die kan verklaren, dat ik Cesar de Bazan zou koopen.

— Hoe was de naam van dien bemiddelaar als ik vragen mag?

— Hij heette Drexler! Hij moet in Londen zeer bekend zijn, gaf Castor ten antwoord.

De inspecteur haalde de schouders op, en hernam :

— Ik heb den naam nooit gehoord, maar dat behoeft niets te beteekenen. Wij zullen dus verplicht zijn, die mijnheer Drexler op te sporen. In zijn gezelschap hebt gij het huis hier zien staan?

— Ja, ik ben met hem hier gekomen. Hij had mij afgehaald aan het kleine spoorwegstation op een uur rijdens per auto hiervandaan.

— Kunt U nog meer getuigen aanvoeren?

Op onzekeren toon antwoordde Castor :

— Den eersten keer had ik mijn chauffeur bij mij — maar dien hebben we achtergelaten op den weg, vrij ver hier vandaan. Het is niet zeker dat hij het huis vandaar heeft kunnen zien. En voor het overige zult gij op mijn woord van eerlijk man moeten vertrouwen, mijnheer!

De inspecteur zei niets, maar het was duidelijk dat hij van de geheele zaak geen woord geloofde. Het leek volmaakt ondenkbaar, dat hier nog denzelfden dag een huis had gestaan, waarvan nu niet het geringste spoor meer was te ontdekken.

Castor meende te zien wat er in hem omging, want hij hernam driftig :

— Ik zal Drexler naar U toesturen! Hij is verplicht om mij te helpen. En misschien zult U hem eerder gelooven dan mij! Ik zelf kan het niet verklaren hoe het huis plotseling is verdwenen — maar het was er! Misschien was het geheel uit hout vervaardigd, ofschoon ik zou hebben gezworen, dat het ondergedeelte uit steen was opgetrokken, en als ik gelijk heb, dan was het ook mogelijk het in een paar uren op te bouwen en weer af te breken. Nu, ik heb andere dingen te doen. Als ge mij in Reading noodig hebt — ik ben daar op mijn buitenverblijf „Cherry Hall”. U kunt daar ook „Cesar de Bazan” zien. Ik van mijn kant zal Drexler schrijven. Doet gij dan uw best, dien vervloekten Hastings op te sporen. Hij begrijpt wel dat ik er niet in berust, tweeduizend pond extra te verliezen. Dat doe ik niet zelfs al zou Cesar de Bazan mij de honderdduizenden opbrengen, die ik er van verwacht!

— Nog één ding, voor wij voorloopig afscheid nemen, mijnheer Castor. Van wien kocht Hastings het paard? De naam komt mij bekend voor!

— Weet ik dat? Ik weet alleen dat het dier binnen een paar weken tijds vijf of zesmaal van eigenaar is veranderd. Drexler althans zeide mij dat. Hastings trouwens ook.

— Was het paard oorspronkelijk niet in het bezit van Lord William Aberdeen? vroeg de Inspecteur. Ik meen zooiets te hebben gehoord.

— Dat was het — maar ongeveer veertien dagen geleden deed hij het paard voor het eerst over omdat zijn stal zoo vol was. Het zijn de woorden van Drexler.

— Dan wordt het hoog tijd dat wij dien Drexler eens opzoeken, meende de Inspecteur.

— Ik zou het wel zoo aangenaam vinden mijnheer, als U eerst Hastings eens opzoekt, bromde Castor ontevreden. Tot ziens — ik houd mij tot uw beschikking op „Cherry Hall”. Ik ga er nu dadelijk heen, teneinde te zien of Cesar de Bazan nog in mijn stal staat. Gij hebt mij ongerust gemaakt met die opmerkingen.

Mijnheer Castor nam niet al te hoffelijk afscheid, en van dat tijdstip af, begon een onderzoek, dat historisch zal blijven, niet alleen in de geschiedenis van Scotland Yard, want natuurlijk werd de Londensche politie-centrale erbij gehaald, maar ook in die van de Engelsche sportgeschiedenis, meer in het bijzonder de historie van de rensport.

Het spreekt vanzelf dat de politie van Reading eerst alles in het werk stelde om de verblijfplaats op te sporen van den vermetele, die Hastings, die op zulk een sluwe en toch hoogst

zonderlinge wijze zich had meester gemaakt van 2000 pond sterling boven de bedongen koopsom, die toch zeker niet laag kon worden genoemd. Laten wij hier dadelijk bijvoegen dat dit onderzoek in de grootste stilte plaatsvond op dringend verzoek van Castor zelf, die er volstrekt niet op gesteld was, de hooge waarde van zijn paard als waarschijnlijk Derby-winnaar al te spoedig ruchtbaar te maken.

Daarenboven scheen de politie hoe langer hoe meer over te hellen tot de meening, dat Castor waarschijnlijk gedroomd had en suf was, en ofschoon hem dit woedend maakte — hij wilde niet te boek staan als een dwaas of een gewoontedrinker.

Men vond dien Hastings niet — en de reden zal den lezer volkomen duidelijk zijn. Alleen vond men na lang zoeken een paar diepe wielsporen, niet ver verwijderd van de plek, waar dat geheimzinnige huis had moeten staan, en die sporen konden desnoods afkomstig zijn van een zwaar geladen vrachtauto. Maar dat was dan ook alles.

Hastings zelf echter vond men niet en men zou hem ook niet vinden. Het was alsof hij door den grond was gezonken of opgelost in de lucht!

Maar voor de politie dit toegaf was er nog heel iets ernstigers gebeurd, hetwelk inderdaad het meest er toe bijdroeg de stelling te ontwerpen en te verdedigen, dat mijnheer Castor niet wel bij het hoofd was.

De effectenhandelaar had namelijk zoöals hij den inspecteur van politie had gezegd, een brief aan Drexler geschreven met het verzoek zich zoo spoedig mogelijk naar Reading te willen begeven, om daar getuigenis af te leggen, met het dringende verzoek, een en ander streng geheim te houden.

De brief kwam als onbestelbaar terug.

Een Drexler was op het aangegeven adres in het geheel niet bekend en had er zelfs ook nooit gewoond!

Castor meende half razend te worden, toen hij de eigenaardige uitdrukking zag op het gelaat van den Inspecteur, aan wien hij wel verplicht was geweest deze zonderlinge ontdekking mede te deelen.

Natuurlijk beriep Castor zich toen op zijn chauffeur, en deze man deelde mede, op den bewusten dag inderdaad zijn meester en een heer die hem onbekend was, naar Reading te hebben gereden, en verder, tot in het diepst van een groot bosch, totdat hij gene kans zag den wagen nog verder te brengen.

Het was echter wel noodlottig dat deze man volstrekt niet kon verzekeren dat de tochtge-

noot van zijn meester inderdaad Drexler heette — en voorts had hij het huis niet gezien.

Dit waren twee noodlottige omstandigheden, die den toestand van mijnheer Castor niet ver aangenaamde en zeker niet gemakkelijker maakte.

Maar het allervreemdste van alles — en het was een feit, dat ook den inspecteur van politie slapelooze nachten bezorgde — dat was wel, dat Cesar de Bazan, het hoogbeenige koepaard werkelijk in den stal stond van mijnheer Castor!

Daar de inspecteur voorloopig niet wilde aannemen dat de effectenhandelaar het paard gestolen had — ofschoon een politiebeampte zeer ver durft te gaan in zijn veronderstellingen — zoo moest hij wel tot de erkenenis geraken, dat Castor het dier werkelijk gekocht, en ook betaald had. Dat deel van zijn verklaring moest dus waarheid bevatten.

Des te raadselachtiger echter werd dan de rest! En om het maar met een paar woorden te zeggen — de politie begon hoe langer hoe meer over te hellen tot de stellige overtuiging, dat mijnheer Castor maar praatjes verteld had, hoewel de reden haar niet zeer duidelijk was, tenzij het hem te doen was geweest om een zonderlinge soort reclame.

Maar het werd bepaald een onontwarbaar doolhof, het werd een onoplosbaar raadsel, toen, slechts twee dagen voor de beroemde wedstrijd zou plaatsvinden, een berichtje in de meeste Londensche bladen en in bijna alle sporttijdschriften verscheen van den volgenden inhoud:

„Lord William Aberdeen is heden teruggekeerd van een vrij langdurig verblijf buitenslands. Hij heeft ons door zijn secretaris, den heer Charles Brand doen verzoeken, het volgend ter kennis te brengen van het publiek, dat de renbaan pleegt te bezoeken.

Er doen in de laatste dagen zonderlinge geruchten de ronde, die op niets gebaseerd zijn, en volgens welke Lord Aberdeen zich omstreeks veertien dagen geleden zou hebben ontdaan van een zijner nieuwe fokproducten, Cesar de Bazan, zoon van „Flying Squad” en „Marie-Louise”. Een en ander heeft op Lord William een hoogst pijnlijken en onaangename indruk gemaakt. Hij heeft er geen seconde over gedacht zich van het kostbare paard te ontdoen, deze nieuweling, die juist gisteren nog op het laatste oogenblik werd ingeschreven voor de Derby, en dat wel bij hooge uitzondering, op voorspraak van een onzer meest bekende wedstrijdcommissarissen, verwant aan het hof, en die zijn invloed heeft aangewend, teneinde

ditmaal een onbeteekenende inbreuk op het reglement te maken, hetwelk voorschrijft dat deelnemers aan een wedren op zijn minst een week van tevoren moeten worden ingeschreven.

Immers Cesar de Bazan heeft zijn stal op „Chestnut Manor” het buitenverblijf bij Reading van den bekenden sportman, die Lord Aberdeen is, in het geheel niet verlaten, en bevindt zich daar nog steeds onder de goede hoede van trainer Shackle en den jockey Carewood, die het paard morgen zal rijden.

Don Cesar bevindt zich in een voortreffelijken vorm, heeft zijn grootste snelheid bereikt en stond hedenmorgen voor het eerst genoteerd met 5 : 1, terwijl alles er op wijst, dat het paard nog voor morgen tot de favorieten zal worden gerekend.

Hoe deze geruchten in de wereld zijn gekomen is onbegrijpelijk. Men mompelt iets van een poging, de notering van het paard ongunstig te beïnvloeden. Hoe dit ook moge zijn, Cesar de Bazan is voor en na het eigendom van Lord William Aberdeen, en zal dan ook onder zijn kleuren, groen en paars, overmorgen aan den klassieken wedren van dit land deelnemen.”

Het bericht had natuurlijk de uitwerking van een knuppel in een hoenderhok — sterker nog, van een bom, temidden van een vreedzame dorpsbevolking!

Onmiddellijk werd iedere geheimhouding prijsgegeven. De politie maakte alles openbaar wat Castor haar had medegedeeld, het geheimzinnige voorval in het onvindbare huis van den onvindbaren Hastings, en tenslotte ook — het feit dat Mijnheer Castor in zijn stal een paard had staan, dat Cesar de Bazan heette, dat een koepaard was en waarvoor hij twaalfduizend pond sterling had moeten betalen.

En Castor zelf schreeuwde natuurlijk het allerhardst, reed met zijn snelste wagen naar „Chestnut Manor” liet zich aandienen bij Lord Aberdeen, werd door diens secretaris Brand ontvangen, en kreeg van dezen jongen man verlof, zich te overtuigen dat Cesar de Bazan rustig in zijn box stond, goed bewaakt door het stalpersoneel en met smaak van zijn uitgezochte gerst en haver smulde.

Mijnheer Castor voelde eens naar zijn hoofd, opperde een verontschuldiging en schrompelde meer dan hij liep naar zijn auto terug, thans wel overtuigd dat hij het slachtoffer was geworden van een prachtig opgezette truc, ten uitvoer gebracht door twee of drie mannen, die volleerd waren in hun vak.

Het was erg treurig voor Mijnheer Castor,

maar van dat oogenblik af geloofde natuurlijk geen sterveling ook maar een woord van zijn heele verhaal en het scheelde weinig of men had hem als een bedrieger te boek gesteld! Ofschoon hij zich heftig verzette was hij gedwongen, den naam te veranderen van zijn aankoop. Als uiterste concessie mocht hij het zonderlinge dier Cesar de Bazan II noemen!

Dadelijk na zijn thuiskomst ging mijnheer Castor met een groenbleek gezicht naar zijn stal, duwde tamelijk ruw zijn trainer Marshfield ter zijde, en bekeek het paard, alsof hij het voor het eerst zag.

Hij draaide er omheen, klopte het op het kruis, keek het eens in de allesbehalve vriendelijke oogen, en eensklaps wendde hij zich met een ruk tot Marshfield en vroeg op schorren toon :

— Geloof je dat dit paard in staat is om de Derby te winnen, Marshfield?

Marshfield krabde zich eens achter het oor, en antwoordde toen aarzelend :

— Misschien — als hij een halve mijl vóór krijgt....

Dit antwoord had hem bijna zijn ontslag gekost want mijnheer Castor bulderde woedend:

— Maar waarvoor heb ik je dan in dienst? Kun jij niet zien of dit een snel paard is? Laat jij je iets in je handen stoppen?

Maar Marshfield haalde de schouders op, en antwoordde rustig :

— Ik ben aangenomen om de paarden te trainen die men mij voorzet. Maar ik ben niet aangenomen om van een Vliegende Hollander een raceauto te maken. Dit paard zal geen kwaad figuur slaan — maar winnen zal het niet!

Maar Mijnheer Castor was — men zal het reeds bemerkt hebben, een koppig man. Hij liet Cesar de Bazan II op de lijst van ingeschreven paarden staan, hij liet het hoogbeenige koepaard meelopen.

Hij verwedde er in zijn woede en ook een beetje in zijn hoopvolle verwachtingen 600 pond op, en hij verloor ze tot de laatste penny, want Don Cesar II kwam als dertiende binnen, inderdaad omstreeks een halve mijl achter den winnaar — het beroemde koepaard van Lord William Aberdeen!

En toen men het doodelijk vermoeide dier naar zijn box op de renbaan terugleidde, stroomde het zweet van zijn lichaam, — zoo overvloedig dat het een deel meenam van de kleurstof, waarmede men een heel gewone schimmel van zwarte platen had voorzien, zooals ook

wel eens een Deensche, getijgerde dog wordt bijgekleurd, als zijn platen niet den goeden vorm hebben.

Op het punt staande, in een moeilijk tebeschrijven toestand de renbaan te verlaten, ontving de ongelukkige Castor den genadeslag.

Er kwam een staljongen op hem toelopen, die hem eenkeurig opgevouwen, met de schrijfmachine geschreven briefje overhandigde.

Het was met een rood lakzegel gesloten, waarop hij de letters : J. R. ontwaarde.

Terwijl de jongen weer wegsnelde, maakte hij het gedachtenloos open en las met steeds stijgende woede en zelfvernederend :

„Geachte heer Castor,

Naar ik hoop en verwacht zult U thans wel tot het inzicht zijn gekomen dat men nimmer den dag moet prijzen voor den avond, en zich geen grapjes moet willen veroorloven tegen over inbrekers van een zekere standing.

Gij hebt het gewaagd een loopje te nemen met schrijver dezès, en dat heeft hij U zeer kwalijk genomen — reden waarom hij is overgegaan tot de U bekende reeks ondeugendheden, die voor U tot een verlies van

ongeveer veertienduizend pond sterling heeft geleid, die ik in mijn zak, of liever in mijn zaak heb gestoken, de zaak van de zwakken, vernederden en onderdrukten !. Moge deze ondervinding U geleerd hebben, dat ik mij nimmer laat afschrikken door ledige brandkasten en ook langs anderen, zij het dan wat ingewikkelder weg, mijn doel weet te bereiken.

Het is voor U een groote schadepost geweest Mijnheer Castor, maar ik heb geen spoor medelijden met U.

En tenslotte deze goede raad : houdt U liever niet meer bezig met renpaarden, waarvan gij geen verstand hebt, zie goed uit uw oogen, voor gij U inlaat met paarden experts, overtuig U, alvorens met een dikke portefeuille een eenzaam huis binnen te treden of het soms gemakkelijk uit elkaar kan worden genomen, en verkoop Cesar de Bazan II. Een goedgezinde vilder zal er U allicht nog 3 pond sterling voor betalen.

Bij ontstentenis van ieder gevoel van hoogachting,

beleefd groetend

JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering bevat :

Hypnose en Misdaad.

10 VOOR 1 RIKS 10

JEUGDBOEK 2

JEUGDBOEK 4

Zoekt U gezonde en niet te dure lectuur voor Uw jongens en meisjes, bestelt dan het pakket met tien **boeiende en tegelijk ontwikkelende boeken** uit onze Nederlandsche Geïllustreerde Jeugdbibliotheek voor slechts **f 2.50** (Twee Gulden en Vijftig Cent). U kunt dan kiezen uit de onderstaande titels. Al deze Jeugd-boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar à f 0.25 per stuk, franco per post. De boeken vanaf No. 3 stellen wij ook **keurig ingebonden** beschikbaar voor slechts 40 ct. per stuk, franco per post. Bestel vandaag nog dit pakket met tien boeken bij de Administratie van het Amusante Weekblad te Bilthoven per postwissel of door storting op postrekening 70186 van f 2.50 onder vermelding „Voor Jeugdpakket” en opgave der gewenschte nummers.

1. Paul's avontuur in Limburg. (Uitverkocht.)
2. Peter Dornier.
3. De Club van Vijf.
4. Het avontuurlijke Levensjaar van Brammetje.
5. Met een motorboot op Avontuur.
6. De Heldendaden van een straat-hond.
7. Vier van het Platteland.
8. Het Leven in.
9. Roodrok, de jonge Vos.
10. Asoko, de Zwerver.
11. Het Geheimzinnige Hotel.
12. Van Huis ontvoerd.

JEUGDBOEK 5

JEUGDBOEK 8

Elk dezer Jeugdboeken is **zeer kloek** van formaat, **bevat 160 blz. druks**, is aardig geïllustreerd en heeft een frisch, aantrekkelijk drielieurendruk-omslag. Ze zijn van

absoluut goeden inhoud

en leenen zich ook uitstekend voor bibliotheken van scholen, jeugdverenigingen enz., waarvan er reeds vele voor regelmatige ontvangst dezer om de vier weken verschijnende boeken hebben ingeteekend.

Ook U kunt zich de regelmatige ontvangst der in deze Serie Jeugdboeken verschijnende titels verzekeren, door extra toezending van f 1.50 (Een Gulden en Vijftig Cent) voor de zes volgende te verschijnen Jeugdboeken.

GEGARANDEERD ECHTE

DIAMANTEN RINGEN
14 KARATS GOUD

REEDS VANAF **BATCO DE COUPONS**

475

GARANTIEZEGEL OP Elk ETUI

MARY LAVIOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDSTE NETRO-GOLDRUYN MAKER ARTISTEN

BATCO DE COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.
CLYSMA N^o30 1 1/4 ct ||| **NORTH STATE** 1 1/4 ct
MAVRIDES 1 1/4 ct ||| **GOLDDOLLAR** 1 ct
MASPERO N^o2 1 1/2 ct ||| **PIRATE** 1 ct
BRISTOL 1 ct ||| **FLAG** 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus
 te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct.
 Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

GRATIS PUNTEN L 1

Naam:

Adres:

Stad:

Gefieve mij gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van hetzelfde adres wordt slechts een daer boni geaccepteerd